

آشوپٲس نٲسناٲ شوم

فریدریش هولدر لین

رایٹر ماریا ریلکه

گنورگ تراکل

اشتفان آنتون گنورگه

پل سلان

اینگه برگ باخمن

شاپور احمدی

گرافیک روی جلد، گیزله ده لسترانگه

[www. husgallery.com](http://www.husgallery.com) Gisèle de Lestrangé

آشنایی با هولدرلین

<http://www.answers.com/topic/friedrich-h-lderlin>

نان و شراب فریدریش هولدرلین به آلمانی

<http://www.lyrikwelt.de/gedichte/hoelderling2.htm>

نان و شراب فریدریش هولدرلین به انگلیسی

<http://slope.org/archive/issue23/23chernoffhoover.html>

دو شعر فریدریش هولدرلین به انگلیسی و آلمانی

<http://www.xray.mpe.mpg.de/~hbrunner/hoelder.htm>

آشنایی با ریلکه

<http://www.rainer-maria-rilke.com/>

گاگریو نخست دوئینو ریلکه

<http://www.jehsmith.com/1/2012/01/rainer-maria-rilke-duino-elegies.html>

شعرهای دیگر ریلکه

<http://picture-poems.com/rilke/rilkebio.html>

آشنایی با گئورگ تراکل

<http://www.poetryfoundation.org/bio/georg-trakl>

شعرهای گئورگ تراکل به انگلیسی و آلمانی

Lou Andreas-Salome

آشویتس نشینان شوم

Susette Gontard

آشنایی با سلان

http://www.occupypoetry.net/biography/paul_celan

شعرهای پل سلان به انگلیسی و آلمانی

<http://www.nytimes.com/books/first/c/celan-selected.html>

آشنایی با اشتفان گئورگه

<http://www.oliari.com/storia/stefengeorge.html>

شعرهای اشتفان گئورگه به انگلیسی و آلمانی

http://www.alb-neckar-schwarzwald.de/s_george_poems.html

دو شعر اینگه برگ باخمن

<http://www.tayvaughan.com/places/greatbear/bachmannPoem.html>

نامه‌ی اینگه برگ باخمن و شعر در مصر پل سلان

http://www.dialoginternational.com/dialog_international/2008/11/ingeborg-bachmann-and-paul-celan.html

Susette Gontard

آشویتس نشینان سوم

فریدریش هولدرلین
راینر ماریا ریلکه
گئورگ تراکل
اشتفان آنتون گئورگه
پل سلان
اینکه برگ باخمن

برگردان

شاپور احمدی

Martin Heidegger

فریدریش هولدرلین / ۷
راینر ماریا ریلکه / ۵۹
گتورگ تراکل / ۱۱۳
اشتفان آنتون گتورگه / ۱۵۹
پل سلان / ۱۸۳
نارنور (جمدی) / ۲۱۹
مزامیر جسمانی
اینگبرگ باخمن / ۲۳۵
به درگاه خرس بزرگ
بازی تمام است
نامه به پل
پل سلان / ۲۵۳
در مصر

In memory of *Ingeborg Bachmann* (1926-1973)

به یاد اینگبرگ باخمن (1926-1973)

Ingeborg Bachmann

آشوتز نیشیناڭ شوم

فریدریش

هولدرلین

Johann Christian

Friedrich Hölderlin

۱۷۷۰ - ۱۸۴۳

آشنایی

فریدریش هولدرلین در ۲۰ مارس ۱۷۷۰ در لافن Lauffen کنار رود نکار Neckar زاده شد. پس از مرگ پدرش خانواده روانه‌ی نورتینگن Nürtingen در وورتمبرگ Württemberg شدند، هولدرلین در همانجا کودکی‌اش را سپری کرد. در ۱۷۸۴ در دنکندرف Denkendorf و سپس در مالبرن Maulbronn به مدرسه رفت. در ۱۷۸۸ در توبینگن Tübingen به حوزه‌ی دینی لوتران Lutheran Seminary پیوست تا برای وزارتخانه آماده شود. به هر حال، بزودی به فلسفه و شعر گرایید، و با فیلسوفان آتی هگل و شلینگ از در دوستی درآمد. در آغاز شعرهایی به سبک شاعران محلی اسوابیایی Swabian و شاعر ارشد فریدریش گتلیب کلپشتک Friedrich Gottlieb Klopstock سرود. سپس به پیروی از فریدریش فن شیلر Friedrich von Schiller منظومه‌هایی فلسفی نگاشت.

هولدرلین بزودی با خود شیلر دیدار کرد، که او را یاری رساند تا پس از ترک گفتن حوزه‌ی دینی در ۱۷۹۶ معلم سرخانه شود. پس از چند ماه که به کار معلمی در خانه پرداخت، به جنا Jena رفت، و در آنجا فلسفه‌ی یوهان گتلیب فیشته Johann Gottlieb Fichte را خواند و با یوهان ولفگانگ فن گوته Johann Wolfgang von Goethe شاعر آشنا شد. معه‌ذا، به نوشتن شعر ادامه داد و نیز به نگارش داستان هیپریون Hyperion پرداخت. او در توبینگن Tübingen نوشتن آن را آغازیده بود.

در ۱۷۹۶ هولدرلین دیگر بار به کار معلمی سرخانه پرداخت، در خانه‌ی بانکداری به نام گنتارد Gontard در فرانکفورت بر کرانه‌ی ماین Frankfurt am Main. خیلی زود به همسر گنتارد، سوزته Suzette دل باخت. او را با نام «دیوتیما Diotima» در شعرهایش می‌نمایاند، مانند تجسم آرمانهایی که در شعرهای آغازینش آنها را ستوده است. به هر حال رازشان فاش شد، و ناگزیر در ۱۷۹۸ از کارش کناره گرفت.

آن گاه هولدرلین روانه‌ی هامبورگ شد، در نزدیکی فرانکفورت، و در آنجا خود را وقف کار ادبی کرد. شعرش اکنون جوش و خروش بیشتری از احساس و غنایی بالاتر از جزئیات طبیعی را در برداشت. همچنین مقالاتی تئوریک درباره‌ی شکل شعر و سه ویرایش از یک تراژدی ناتمام، امیدوکلس *Empedokles* نوشت، درباره‌ی فیلسوف و پیام‌آوری یونانی که جامعه و خدایانش او را طرد کرده بودند و بر آن بود با جستن بر دهانه‌ی آتشفشانی جان ببازد. در ۱۷۹۹ هولدرلین هیپریون را به پایان رساند. در شکل نهایی‌اش داستان از یونانی جوانی می‌گوید، با الهام از آرمانهای مذهبی و فلسفی خود هولدرلین، که به دختری Diotima، دیوتیما، مهر می‌ورزد، و بعد جنگ استقلال یونان در برابر ترکها فرا می‌رسد. جنبش شکست می‌خورد، و دیوتیما می‌میرد. در پایان، هیپریون خود را فقط با قدرتهایی می‌تواند سازگار کند که آنها را دنیای طبیعی در می‌یابد.

پس از ترک کردن هامبورگ، هولدرلین مدتی با دوستانش در اشتوگارت به سر برد. در همین زمان بود که سبک شاعری چامه‌وار elegiacش را تکمیل کرد. در مشهورترین چامه‌اش، نان و شراب *Brot und Wein (Bread and Wine)*، سعادت دینی مطلوب خود در جهان یونان کهن را به یادگار گذاشت و بر این نایل می‌شود که شاعر خود مانند کاهنی در معبد دیونیسوس Dionysus سر بسپارد، دیونیسوسی که اینک با مسیح همسان شناخته می‌شود.

در ۱۸۰۱ هولدربلین واپسین دیدگاه دینی‌اش را در منظومه‌هایی غیر معمول به پیروی از شاعر یونانی پیندار Pindar گسترش داد. یکی از بزرگترین اینها، راین *Der Rhein*، از تأمل بر مسیر راین Rhine تا ژرفکاوای بر مصالحه‌ی آدمی با خدایان همواره پرستیدنی سیر می‌کند.

در ۱۸۰۲ هولدربلین واپسین منصبش را به عنوان معلم سرخانه با خانواده‌ای آلمانی در بردو Bordeaux ی فرانسه دریافت. در حالیکه در آنجا از بیماری‌ای روانی رنج می‌برد و بعداً به خانه بازگشت. پس از اندکی بهبودی منظومه‌ی پاتموس *Patmos* را سرود، اما تا دو سال بعد، از بازگشت گاهگاهی جنون رنج می‌برد. پس از تلاشها برای بهبودی خود، هولدربلین به بستری در تیمارستانی تن در داد و سرانجام، در ۱۸۰۸، نجاری به نام زیمر Zimmer در توپینگن به مراقبت از وی پرداخت. حال و روزش همان گونه ماند تا هنگام مرگش در ۷ ژوئن ۱۸۴۳.

Die Chryse, die Arznei, die oft aus goldener und silberner
Welt in den Kassen und zum Nutzen der Menschheit
kocht, wird es nicht gelingen, wenn sie nicht
aus der Hand der Kunstigen in die Hand der
Armen übergeht zu dem Ende, dass sie ihnen
auch die Heilung und die Hilfe zu bringen.
Nun, das ist die Sache, die ich hier zu besprechen
habe, und die ich als ein Beispiel zu geben
wünsche, um zu zeigen, wie man sie zu
nutzen kann. Ich will sie nicht als ein
Mittel zu verkaufen, sondern als ein
Mittel zu helfen. Ich will sie nicht als ein
Mittel zu verdienen, sondern als ein
Mittel zu dienen.

شعرها

Die erste Stelle, die ich hier zu besprechen
habe, ist die, die ich als ein Beispiel zu
geben möchte, um zu zeigen, wie man sie zu
nutzen kann. Ich will sie nicht als ein
Mittel zu verkaufen, sondern als ein
Mittel zu helfen. Ich will sie nicht als ein
Mittel zu verdienen, sondern als ein
Mittel zu dienen.

۱ . نان و شراب . یکم

برای هینزه *Heinse*

پیرامونمان شهر آرمیده است، خیابان در روشنایی چراغها خفته است،
با مشعلهای فروزان، اینجا و آنجا درشکها می‌شتابند.
خشنود از کامرانیه‌های روزانه‌شان، مردم به کاشانه‌شان باز می‌گردند تا بیاسایند،
در سرهای پکرشان سود و زیان را می‌سنجند،
هشادمانند که به خانه رسیده‌اند؛ اکنون خالی از انگورها و گلها
و کالاهای دست ساخته، بساط بازار آرام گرفته است.
اما آهنگ سازهای زهی از باغهای دور دست به گوش می‌رسد،
شاید کسی دارد عشق‌بازی می‌کند، یا مردی تنها می‌اندیشد
به دوستان دور و روزهای جوانی‌اش؛ و چشمه‌ها
همیشه در میان لایه‌های خوشبوی گلها نجوای تازه‌ای بر می‌آورند.
بنرمی در هوای شامگاهی، ناقوسهای کلیسایی وزین می‌نوازند.

1. Brod und Wein. I

An Heinze

Rings um ruhet die Stadt; still wird die
erleuchtete Gasse,
Und, mit Fackeln geschmückt, rauschen die
Wagen hinweg.
Satt gehn heim von Freuden des Tags zu
ruhen die Menschen,
Und Gewinn und Verlust wäget ein sinniges
Haupt
5Wohlzufrieden zu Haus; leer steht von
Trauben und Blumen,
Und von Werken der Hand ruht der
geschäftige Markt.
Aber das Saitenspiel tönt fern aus Gärten;
vielleicht, daß
Dort ein Liebendes spielt oder ein einsamer
Mann
Ferner Freunde gedenkt und der Jugendzeit;
und die Brunnen
10Immerquillend und frisch rauschen an
duftendem Beet.
Still in dämmriger Luft ertönen geläutete
Glocken,

1. Bread and Wine. I

To Heinse

Around us the town is quiet, quiet the street
in lamplight,
And with torches flaming, coaches run
here and there.
Satisfied with the pleasures of their day,
men go home to rest,
And weighing in their pensive heads the
profit and loss,
5They're happy to be home; empty now of
grapes and flowers
And goods made by hand, the market
stands are quiet.
But the music of strings can be heard from
distant gardens,
Perhaps one in love is playing, or a
lonesome man thinking
Of distant friends and the days of his youth;
and the fountains
10Always welling new murmur among
fragrant beds of flowers.
Softly in the twilight air, the heavy church
bells ring.

و زمان را پاسدار ساعات اعلان می‌کند.
اکنون نسیمی بر می‌آید، و کاکل بیشه‌زار را می‌لرزاند.
بنگر! و ماه، تصویر سایه‌اندود جهانمان،
۱۵ پررمز و راز همچنان بر می‌آید؛ و شب رؤیایی نیز رسیده است،
سرشار از ستارگان و یکسره بی‌اعتنا به ما؛
شگفتاوری، بیگانه‌ای با هر چیز انسانی،
سوگوار و تابان، بر قله‌های کوهسار می‌درخشد.

<p>Und der Stunden gedenk rufet ein Wächter die Zahl. Jetzt auch kommet ein Wehn und regt die Gipfel des Hains auf, Sieh! und das Schattenbild unserer Erde, der Mond, <i>15</i>Kommet geheim nun auch; die Schwärmerische, die Nacht, kommt, Voll mit Sternen und wohl wenig bekümmert um uns, Glänzt die Erstaunende dort, die Fremdlingin unter den Menschen, Über Gebirgshöhn traurig und prächtig herauf.</p>	<p>And the time is called by a watcher of the hours. Now a breeze rises, and stirs the tips of the grove. Look! And the moon, the shadow image of our world, <i>15</i>Secretly rises also; and the visionary night approaches, Replete with stars and indifferent to us entirely; The astonishing one, a stranger to all things human, Mournful and brilliant, shines over the mountain tops.</p>
--	---

۲. نان و شراب. دوم

شگفت‌انگیز است از موهبت‌های این بلندمرتبه بهره‌ای بر گیریم، و هیچ کس
۲۰ سرچشمه‌ی همه‌ی آن همه سیلانهای برآمده از او را نمی‌داند،
این گونه او جهان و جانهای امیدوار آدمیان را می‌سازد،
حتی خردمند نمی‌فهمد او چه فراهم می‌سازد، چون
خدای دادار چنین خواسته است، آن که بر تو بسیار عشق می‌ورزد، پس
آن عقل سلیم روزمره بر تو آشکارتر است.
۲۵ اما اوقاتی هست که روشن‌ترین چشم نیز به سایه‌ها عشق می‌ورزد
و خواب را با لذت می‌چشد پیش از آنکه خواب خود پیش آید،
یا مردی سخی نیز شادمان درون شب خواهد نگر بست،
آری، به جاست آوازه‌هایی به دیهیم ستاره‌نشانش تقدیم کنیم،

2. Brod und Wein. II

Wunderbar ist die Gunst der Hoherhabnen
und niemand
20Weiß, von wannen und was einem
geschiehet von ihr.
So bewegt sie die Welt und die hoffende
Seele der Menschen,
Selbst kein Weiser versteht, was sie bereitet,
denn so
Will es der oberste Gott, der sehr dich
liebet, und darum
Ist noch lieber, wie sie, dir der besonnene
Tag.
25Aber zuweilen liebt auch klares Auge den
Schatten
Und versuchet zu Lust, eh es die Not ist,
den Schlaf,
Oder es blickt auch gern ein treuer Mann in
die Nacht hin,
Ja, es ziemet sich, ihr Kränze zu weihn und
Gesang,

2. Bread and Wine. II

It's wonderful to share this exalted one's
favours, and no one
20Knows the source of all that flows from
her,
So she excites the world and the hopeful
souls of men,
Not even a wise man understands what
she's preparing, for this
God the Highest has willed, who loves you
so much, therefore
Is clearer to you that the common sense of
day.
25But there are times when the clearest eye
also loves shadows
And tasting sleep for pleasure before sleep
demands,
Or a generous man will also look gladly into
the night,
Yes, it's fitting to dedicate songs to her
starry diadem,

هنگامی که مردگان و آنان که گمراهند او را مقدس می‌دانند،
۳۰ اما او به تنهایی می‌ایستد، با جانی جاودانه آزاد،
و به جانب ما نیز، آن گونه، در درنگگاهی،
چیزی رودررویمان در تاریکی کمابیش تاب می‌آورد،
او نسیان و سرمستی مقدس را بر ما می‌سپارد،
کلام توفنده را به ما می‌سپارد، بی‌خواب همچون دلدادگان،
۳۵ با پیاله‌های شرابمان لبریز، و لبریز، زندگان بی‌پروا،
خاطره‌ی مقدس نیز، شبانه ما را گشاده‌چشم نگاه می‌دارد.

<p>Weil den Irrenden sie geheiligt ist und den Toten, 30Selber aber besteht, ewig, in freiestem Geist. Aber sie muß uns auch, daß in der zaudernden Weile, Daß im Finstern für uns einiges Haltbare sei, Uns die Vergessenheit und das Heiligtrunkene gönnen, Gönnen das strömende Wort, das, wie die Liebenden, sei, 35Schlummerlos und vollern Pokal und kühneres Leben, Heilig Gedächtnis auch, wachend zu bleiben bei Nacht.</p>	<p>While she is holy to the dead and those who've lost their way, 30But by herself she stands, eternally free in spirit, But to us also, so that, in the moment's hesitation, Something at least endures for us in the dark, She grants us forgetfulness and holy drunkenness, Grants us the rushing word, sleepless as lovers, 35With our wine cups full, and full, audacious lives, Holy memory, too, keeps us wide-eyed at night.</p>
--	--

۳. نان و شراب. سوم

و، بیهوده، قلبمان را در سینه پنهان می‌کنیم، بیهوده
دلآوری‌مان را در مهار می‌گیریم، ای خداوندگار و پسر،
پس چه کسی باز می‌داردمان، چه کسی سرخوشی را بر ما نهی می‌کند؟
۴۰ در شبانه‌روز، آتش ایزدی پیش می‌راندمان،
می‌ترکاند ما را. پس بیا! خیره شویم به آن مفتوح،
بکاویم آنچه ما راست، دورافتاده آن گونه که تواند بود.
چیزی باقی می‌ماند؛ نیمروز یا درست پیش از نیمه‌شب،
میزانی همیشه تاب می‌آورد، در دسترس همه،
۴۵ و لو هر کسی مختص به خود اوست،
هر آمدن و رفتنی بر طبق وسع اوست.
خب! بگذار جنون فرخنده ادای سخره‌جویان را در آورد

3. Brod und Wein. III

Auch verbergen umsonst das Herz im
Busen, umsonst nur
Halten den Mut noch wir, Meister und
Knaben, denn wer
Möcht es hindern, und wer möcht uns die
Freude verbieten?
40Göttliches Feuer auch treibet, bei Tag und
bei Nacht,
Aufzubrechen. So komm! daß wir das
Offene schauen,
Daß ein Eigenes wir suchen, so weit es auch
ist.
Fest bleibt Eins; es sei um Mittag oder es
gehe
Bis in die Mitternacht, immer bestehet ein
Maß,
45Allen gemein, doch jeglichem auch ist
eignes beschieden,
Dahin gehet und kommt jeder, wohin er es
kann.
Drum! und spotten des Spotts mag gern
frohlockender Wahnsinn,

3. Bread and Wine. III

And, in vain, we hide our hearts in our
breasts, in vain
We hold our courage in check, master
and boy,
For who would hinder us, who forbid our
joy?
40By day and night, divine fire drives us
on,
Cracks us open. So come! To gaze at the
Open,
To seek what is ours, remote as it may
be.
One thing remains; at noon or just before
midnight,
A measure always endures, common to
all,
45Though everyone is apportioned his own,
Each coming and going according to his
reach.
Well! Let jubilant madness mock at the
scorners

وقتی که شب مقدس ناگاه شاعران را می‌قاپد.
آن گاه به برزخ می‌آید، آنجا که دریای فراخناک می‌خروشد
• نزدیک پarnassus و برف بر ستونهای معبد دلف Delphic سوسو می‌زند،
آنجا در سرزمینهای المپیا Olympian، بر بلندیهای سیتران Cithaeron،
در زیر درختان کاج، در زیر خوشه‌های انگور، که از آنها
تبس Thebes و ایزمنس Ismenos فرود آمدند، در سرزمین کادموس Cadmus،
از آنجا می‌آید و خداوند از راه رسیده را نشان می‌دهد.

Wenn er in heiliger Nacht plötzlich die
Sänger ergreift.
Drum an den Isthmos komm! dorthin, wo
das offene Meer rauscht
50Am Parnaß und der Schnee delphische
Felsen umglänzt,
Dort ins Land des Olymps, dort auf die
Höhe Cithärons,
Unter die Fichten dort, unter die Trauben,
von wo
Thebe drunten und Ismenos rauscht im
Lande des Kadmos,
Dorther kommt und zurück deutet der
kommende Gott.

When holy night suddenly seizes the
poets.
Then comes to the Isthmus, where the open
sea roars
50Near Parnassus and snow glistens on
Delphic stones,
There in Olympian lands, to the heights of
Cithaeron,
Under the pine trees, under grape
clusters, from which
Thebes and Ismenos descend, in the land of
Cadmus,
From there comes and points back the
approaching god.

۴. نان و شراب. چهارم

۵۵ سرزمین متبرک یونانیان! کاشانه‌ی همه‌ی ایزدان،
اگر حقیقت داشته باشد، در جوانی ما نخست چه می‌شنیدیم؟
دریاست کفپوشِ سرسرای جشنگاه، و میزهایش
کوهستانی بر آستی بر ساخته در زمانهای کهن برای نیازی یگانه،
اما کجا هستند سریرها، معبد، و کجا ناوهای کشتی،
۶۰ سرشار از شهد، تا سرخوش کنند ایزدان را با ترانه‌هایشان؟
کجا، پس کجا، آنها می‌درخشند، آن ضرب‌المثل‌های نغز؟
دلفی Delphi در خواب است، و آن تقدیر بزرگ کجا طنین می‌افکند؟
کجاست آن چابک؟ کجا در هم می‌شکند آن سرخوشی فراگیر و تمام را،
بیرون از آسمانهای روشن، رعدآسا بر ما بر فراز دیدگانمان؟
۶۵ آ‌ی پدر اثیری Father Aether، زاری آمد، و زبان به زبان گریزند

4. Brod und Wein. IV

55Seliges Griechenland! du Haus der
Himmlischen alle,
Also ist wahr, was einst wir in der Jugend
gehört?
Festlicher Saal! der Boden ist Meer! und
Tische die Berge,
Wahrlich zu einzigem Brauche vor alters
gebaut!
Aber die Thronen, wo? die Tempel, und wo
die Gefäße,
60Wo mit Nektar gefüllt, Göttern zu Lust
der Gesang?
Wo, wo leuchten sie denn, die
fernhintreffenden Sprüche?
Delphi schlummert und wo tönet das große
Geschick?
Wo ist das schnelle? wo bricht's,
allgegenwärtigen Glücks voll,
Donnernd aus heiterer Luft über die Augen
herein?
65Vater Äther! so rief's und flog von Zunge
zu Zunge,

4. Bread and Wine. IV

55Blessed land of the Greeks! Home of all
the gods,
So it is true then, what we first heard in
youth?
Festive hall whose floor is the sea, whose
tables are
Mountains truly built in ancient times for
a singular need,
But where are the thrones, the temple, and
where the vessels,
60Filled with nectar, to delight the gods
with songs?
Where, where then, do they shine, the far-
reaching proverbs?
Delphi is asleep, and where does the
great fate resound?
Where is the quick? Where breaks through
the full, all-pervasive joy,
Out of clear skies, thundering to us
above our eyes?
65Father Aether, one cried, and it flew from
tongue to tongue

یکهزار گله را، چون هیچ کس نمی‌توانست چنین موجوداتی را بیکتانه برتابد؛
سهم بردن از چنین ثروتی خوشی می‌آورد، و هنگامی که دادوستد با بیگانگان
به سرافرازی می‌انجامد، و قدرتی رویایی می‌یابد-
پدر! ای روشنایی! زاری تا جایی که ره می‌نوردد طنین می‌افکند، نشانه‌های
۷۰ کهن پشت اندر پشت می‌رسند از بزرگان کلیسا، زایا و گیرا
سراسر است. این گونه آن ظهور اهورایی بنیانها را از اعماق بر می‌آشوبد،
و این گونه روزشان بیرون از سایه‌ها ره می‌سپارد و بر آدمی فرود می‌آید.

<p>Tausendfach, es ertrug keiner das Leben allein, Ausgeteilet erfreut solch Gut und getauschet, mit Fremden, Wird's ein Jubel, es wächst schlafend des Wortes Gewalt: Vater! heiter! und hallt, so weit es gehet, das uralt 70Zeichen, von Eltern geerbt, treffend und schaffend hinab. Denn so kehren die Himmlischen ein, tiefschütternd gelangt so Aus den Schatten herab unter die Menschen ihr Tag.</p>	<p>A thousand fold, for no one could bear such a life alone; Shared, such wealth gives joy, and when traded with strangers Turns to exaltation, and its power grows in sleep— Father! Clear one! The cry resounds as far as it travels, ancient 70Signs handed down from elders, creating and striking Straight down. So the heavenly enter deeply shaking foundations, So their day travels out from shadows and down to man.</p>
---	--

۵. نان و شراب. پنجم

در آغاز ناپیدا، می آیند، و بچه ها می گروند
 به آنها، سرخوشی ای بسی تابان، بس خیره کننده،
 و انسانها می هراسند، و نیمه خدایی به دشواری می تواند
 نامهایشان را حدس بزند، آن که با تحفه ها بسیار نزدیک می آید.
 اما دلاوری شان بسیار شگرف است، آنان قلبش را از سرخوشی شان لبریز می کنند،
 و او به سختی می فهمد با چنین ثروتی چه انجام دهد؛
 برآورده و آن گاه به هرز رفته، مقدس زود نامقدس می شود،
 که در آن وی، با دستی متبرک، جاهلانه، مساهله جویانه پیوند داشت.
 اهورایی وار آن را تاب می آورند تا زمانی که بتوانند، اما وقتی که
 براستی آنان سر می رسند، آدمیان به سرخوشی انس می گیرند،
 به روز، به خدایان لخت و عور، و به سیمایشان،

5. Brod und Wein. V

Unempfunden kommen sie erst, es streben
entgegen
Ihnen die Kinder, zu hell kommet, zu
blendend das Glück,
75Und es scheut sie der Mensch, kaum weiß
zu sagen ein Halbgott,
Wer mit Namen sie sind, die mit den Gaben
ihm nahn.
Aber der Mut von ihnen ist groß, es füllen
das Herz ihm
Ihre Freuden, und kaum weiß er zu
brauchen das Gut,
Schafft, verschwendet und fast ward ihm
Unheiliges heilig,
80Das er mit segnender Hand törig und
gütig berührt.
Möglichst dulden die Himmlischen dies;
dann aber in Wahrheit
Kommen sie selbst, und gewohnt werden
die Menschen des Glücks
Und des Tags und zu schau'n die
Offenbaren, das Antlitz

5. Bread and Wine. V

Unnoticed at first, they come, and the
children gravitate
Toward them, the joy too bright, too
dazzling,
75And the men become afraid, a demigod
hardly knows what to say
Their names might be, who come so near
with gifts.
But their courage is very great, they fill his
heart with their joy,
And he hardly knows what to do with
such wealth;
Made and then squandered, the holy quickly
becomes unholy,
80On which he, with consecrating hand,
foolishly, indulgently depended.
The heavenly bear it as long as they can, but
when
In fact they arrive, men grow
accustomed to joy,
To Day, to the gods stripped bare, and to
their faces,

که هر کدام یکباره و برای همگان، سرانجام نامهایی خواهند داشت.
۸۵ سینه‌شان ژرفناک از خرسندی‌ای دلنواز آکنده بود،
و به‌یقین و از ابتدا، هر آرزویی سر بر آورد؛
چنین است آدمی؛ وقتی که ثروت مهیا است و با موهبتها او را می‌نوازند
به یاری نه کمتر از خدایی، دیگر نه می‌بیند و نه می‌فهمد.
نخست باید رنج ببرد؛ اما اکنون دوست داشتنی‌ترین چیزهایش را می‌نامد،
۹۰ اکنون، اکنون، باید در عوض واژه‌هایی پابرجا بیابد مانند گله‌ها.

Derer, welche, schon längst Eines und Alles
genannt,
85Tief die verschwiegene Brust mit freier
Genüge gefüllet,
Und zuerst und allein alles Verlangen
beglückt.
So ist der Mensch; wenn da ist das Gut, und
es sorget mit Gaben
Selber ein Gott für ihn, kennet und sieht er
es nicht.
Tragen muß er, zuvor; nun aber nennt er
sein Liebstes,
90Nun, nun müssen dafür Worte, wie
Blumen, entstehn.

Which once and for all, finally have
names.
85Their breasts were filled deeply with quiet
contentment,
And alone and from the start, every
desire was met;
Such is man; when wealth is present and
he's tended with gifts
By no less than a god, he sees and
understands nothing.
First he must suffer; but now he names his
most loved things,
90Now, now, he must instead find words
standing up like flowers.

۶. نان و شراب. ششم

و اکنون او می‌اندیشد به شکوه‌مندی ایزدان مقدس پایدار،
براستی آری، همه باید ستایش آنان را باز گویند.
ابداً بایسته نیست روشنان را دید اما چه خشنود می‌کند بلندپایگان را.
سپهر برتر را هرگز از چنین کوششهای بیهوده‌ای نساخته بودند.
۹۵ اینگونه با ایستادن مغرورانه در پیشگاه ایزدان، ملتها بر می‌خیزند
و به آیینهای شکوه‌مند می‌پردازند، و در آن حال با یکدیگر رقابت می‌کنند،
معابد و شهرهای خوشایند؛ باشکوه و استوار، آنها سر بر کشیده‌اند
بر فراز ساحلها، اما کجا هستند آنها؟ برگ‌بوهای جشنواره،
کجا افراد بلندآوازه می‌شکفند؟ تبس می‌پلاسد،
۱۰۰ و آتن؛ دیگر سلاحها طنین در نمی‌افکنند
در المپیا، نه ارابه‌های جنگی بازیها، و نه دیگر بار

6. Brod und Wein. VI

Und nun denkt er zu ehren in Ernst die
seligen Götter,
Wirklich und wahrhaft muß alles verkünden
ihr Lob.

Nichts darf schauen das Licht, was nicht
den Hohen gefället,
Vor den Äther gebührt Müßigversuchendes
nicht.

95 Drum in der Gegenwart der Himmlischen
würdig zu stehen,

Richten in herrlichen Ordnungen Völker
sich auf

Untereinander und baun die schönen
Tempel und Städte

Fest und edel, sie gehn über Gestaden
æmpor

Aber wo sind sie? wo blühn die Bekannten,
die Kronen des Festes?

100 Thebe welkt und Athen; rauschen die
Waffen nicht mehr

In Olympia, nicht die goldnen Wagen des
Kampfspiels,

6. Bread and Wine. VI

And now he thinks to honor the holy gods
in earnest,

In truth indeed, all must repeat their
praise.

Nothing must see the light but what pleases
the high ones.

The Upper Air was never made for such
idle endeavors.

95 So to stand proudly in the gods' presence,
nations rise up

And build in glorious order, competing
with each other,
Gracious temples and cities; noble and firm,
they tower high

Above shores, but where are they?
Laurels of the festival,

Where do the famous ones bloom? Thebes
is withered,

100 And Athens; no more do weapons
ring out

In Olympia, nor the games' golden chariots,
and no longer

کشتیهای قرنتی Corinthian را حلقه‌های گل می‌پوشانند.
آنها کجا هستند، تئاترهای کهن مقدس کجا؟
چرا دیگر آن رقص مقدس و کهن را به جا نمی‌آورند؟
۵۰ چرا، نه آن گونه که پیشترها، سیمای آدمی را خدایی بی‌نشان می‌کند؟
یا او با منش خودش خواهد آمد و شمایی انسانی بر می‌گیرد،
و، هر تسلی‌بخشی، پایانی بر این جشن اهورایی می‌آورد؟

Und bekränzen sich denn nimmer die
Schiffe Korinths?
Warum schweigen auch sie, die alten
heil'gen Theater?
Warum freuet sich denn nicht der geweihte
Tanz?
Warum zeichnet, wie sonst, die Stirne des
Mannes ein Gott nicht,
*105*Drückt den Stempel, wie sonst, nicht
dem Getroffenen auf?
Oder er kam auch selbst und nahm des
Menschen Gestalt an
Und vollendet' und schloß tröstend das
himmlische Fest.

Are Corinthian ships covered in
garlands.
Where are they, too, the old holy theaters?
Why is the sacred, holy dance no longer
celebrated?
*105*Why, as never before, is the brow of man
unmarked by a god?
Or he would come as himself and take a
human shape,
And, comforting everyone, bring an end to
the heavenly feast?

۷. نان و شراب. هفتم

اما، ای دوست، ما دیر آمده‌ایم. گرچه ایزدان زنده‌اند،
بر فرازمان، بالا در دنیایی گونه‌گون،
۱۱۰ بی‌پایان سرگرم کار خود، و بر ما بسیار بخشایشگراند.
گویی کمی نگرانند زنده‌ایم آیا یا مرده،
چون جام ظریف همواره نمی‌تواند آنان را در برگیرد،
پس آدمیان تنها گاهی می‌توانند غنای ایزدان را برتابند.
حتی پس از زندگی، ما رؤیایشان را می‌بینیم؛ اما آن هزارتو یاری می‌رساند،
۱۱۵ مانند خواب؛ پریشانی و شبانه ما را نیرومند می‌سازند،
تا قهرمانان در گاهواره‌های فولادینشان بسی سترگ ببالند،
و تنها با قلبهای نیرومندان، همچنان که از پیش، می‌توانیم طرف وصل بندیم
اهورایی‌وار. سپس آنان خروشان می‌آیند. با این همه، من اغلب

7. Brod und Wein. VII

Aber Freund! wir kommen zu spät. Zwar
leben die Götter,
Aber über dem Haupt droben in anderer
Welt.

*110*Endlos wirken sie da und scheinen's
wenig zu achten,

Ob wir leben, so sehr schonen die
Himmlischen uns.

Denn nicht immer vermag ein schwaches
Gefäß sie zu fassen,

Nur zuzeiten erträgt die göttliche Fülle der
Mensch.

Traum von ihnen ist drauf das Leben. Aber
das Irrsal

*115*Hilft, wie Schlummer, und stark machet
die Not und die Nacht,

Bis daß Helden genug in der ehernen Wiege
gewachsen,

Herzen an Kraft, wie sonst, ähnlich den
Himmlischen sind.

Donnernd kommen sie drauf. Indessen
dücket mir öfters

7. Bread and Wine. VII

But, friend, we've come too late. Though
the gods are living,

Over our heads, above in a different
world,

*110*Endlessly they do their work, and are so
gracious to us

They seem to pay little attention whether
we live or die,

For a delicate vessel can't always contain
them,

Only at times can men bear the gods'
fullness.

Even after life, we dream of them. But that
labyrinth helps,

*115*Like sleep; distress and the night
make us strong,

Until the heroes grow large enough in their
steel cradles,

And only when our hearts are strong, as
before, can we match

The heavenly. Then they come thundering.
Meanwhile, I often

خیال می‌کنم بهتر است بخوابیم تا بدون دوست سر کنیم
۱۲۰ و همواره در انتظاریم، و چه بگوییم یا انجام دهیم در این اثنا،
نمی‌دانم، و در چنین دوران عسرت شاعران به چه کاری می‌آیند؟
اما آنها، همان گونه که می‌گویی، مانند کاهنان مقدس ایزد شراب هستند،
که از سرزمینی به سرزمینی در قداست شب ره می‌نوردند.

Besser zu schlafen, wie so ohne Genossen
zu sein,

120 So zu harren, und was zu tun indes und
zu sagen,

Weiß ich nicht, und wozu Dichter in
dürftiger Zeit.

Aber sie sind, sagst du, wie des Weingotts
heilige Priester,

Welche von Lande zu Land zogen in
heiliger Nacht.

Think it's better to sleep than to be
without friends,

120 Always waiting, and what to say or do in
the meantime,

I don't know, and of what use are poets
in such meager times?

But they are, as you say, like the holy
priests of the wine god,

Who roam from land to land in the
holiness of night.

۸. نان و شراب. هشتم

براستی، تا دیرزمانی، همیشه به نظرمان می‌آمد،
۱۲۵ کسی بر می‌خیزد که روشنایی‌اش متبرکمان کرده است
هنگامی که پدر چهره‌اش را از آدمی بر می‌گرداند،
و بر سراسر زمین، به ضرس قاطع، آنان سوگواری را می‌آغازیدند؛
آشکارا دست‌کم فرهمندی آمده بود، و آسایشی اهورایی را
پیش آورد، و او که پایان آن روز را برخواند، آن گاه ناپدید شد،
۱۳۰ و یادبودی برجا گذاشت از روزگاری که آنان اینجا بودند و دیگر بار که از نو
خواهند آمد؛ همسرایان اهورایی هدایایی را وا گذاشتند،
چون، با سرخوشی معنوی، آن بزرگان بسی بزرگ شده بودند
در میان آدمیان؛ وانگهی، با از دست دادن توانمندیشان
برای خشنودی خدا، همچنان بی‌صدا شکرگزاری به جا می‌آورند.

8. Brod und Wein. VIII

Nämlich, als vor einiger Zeit, uns dünket sie
lange,
*125*Aufwärts stiegen sie all, welche das
Leben beglückt,
Als der Vater gewandt sein Angesicht von
den Menschen,
Und das Trauern mit Recht über der Erde
begann,
Als erschienen zuletzt ein stiller Genius,
himmlisch
Tröstend, welcher des Tags Ende verkündet'
und schwand,
*130*Ließ zum Zeichen, daß einst er da
gewesen und wieder
Käme, der himmlische Chor einige Gaben
zurück,
Derer menschlich, wie sonst, wir uns zu
freuen vermöchten,
Denn zur Freude, mit Geist, wurde das
Größe zu groß
Unter den Menschen und noch, noch fehlen
die Starken zu höchsten
Freuden, aber es lebt stille noch einiger
Dank.

8. Bread and Wine. VIII

Indeed, for a long time, to us it seems
forever,
*125*Everyone rose up whose light had
blessed us
When the father turned his face to man,
And all over the earth, quite rightly, they
began to mourn;
It appeared that at last a genius had come,
offering heavenly
Comfort, and he who named the day's
end then disappeared,
*130*Leaving a token that once they were here
and once would
Come again; the heavenly chorus left
gifts behind,
For, to spiritual joy, the great had become
too great
Among men; furthermore, lacking the
strength
For God's joy, they still offer silent
thanksgiving.

۱۳۵ | شراب میوه‌ی زمین است، ولو دست‌سود برکتهای
روشنایی، و، از خدای رعدآسا، سرخوشی شراب می‌رسد.
باری، با بهره بردن از آنها، به جهان اهورایی می‌اندیشیم،
کسانی روزگاری اینجا بودند و در آن لحظه‌ی مقرر باز خواهند گشت؛
ازین روست که شاعران آوازهایی جاودانه می‌خوانند در پیشگاه ایزد شراب
۱۴۰ و هرگز کاهلانه آوازی در ستایش نیاکان سر نمی‌دهند.

<p>135Brod ist der Erde Frucht, doch ist's vom Lichte gesegnet, Und vom donnernden Gott kommet die Freude des Weins. Darum denken wir auch dabei der Himmlischen, die sonst Da gewesen und die kehren in richtiger Zeit, Darum singen sie auch mit Ernst, die Sänger, den Weingott, 140Und nicht eitel erdacht tönet dem Alten das Lob.</p>	<p>135Bread is the fruit of earth, yet touched by the blessings Of light, and, from the thundering god, comes the joy of wine. Thereby, partaking of them, we think of the heavenly, Who once were here and will return at the moment prepared; Therefore poets sing earnest songs to the wine god 140And never idly compose songs of praise for the ancients.</p>
---	--

۹. نان و شراب. نهم

آری، راست می‌گویند، او شب و روز را به هم می‌دوزد،
ستارگان سپهر را به فراز و نشیب می‌کشاند،
همواره خرسند همچون قوسهای سبز آن همیشه سبز،
که دوست می‌دارد، و تاج‌گلی بر آورده از پیچک،
۱۴۵ برگزیده زیرا دوام دارد و، به جانب آن بی‌خدا در فرودست
میان ماتم‌زدگی‌شان، گوهر خدای غایب را در بر می‌گیرد.
نغمه‌ی کهن از پیش می‌گوید آنچه را خدا از کودکانش می‌داند.
بنگر! ما بسیار به آنان می‌مانیم؛ ثمره‌ای باختری است!
و تمام عیار در آدمی بار گرفته است.
۱۵۰ باور کن از آن زمان آزمود شده است! اما بسی اتفاق می‌افتد،
هیچ چیز به بار نمی‌رسد، زیرا ما بدون قلبیم، سایه‌هایی محض

9. Brod und Wein. IX

Ja! sie sagen mit Recht, er söhne den Tag
mit der Nacht aus,
Führe des Himmels Gestirn ewig hinunter,
hinauf,
Allzeit froh, wie das Laub der
immergrünenden Fichte,
Das er liebt, und der Kranz, den er von Efeu
gewählt,
145Weil er bleibet und selbst die Spur der
entflohenen Götter
Götterlosen hinab unter das Finstere bringt.
Was der Alten Gesang von Kindern Gottes
geweissagt,
Siehe! wir sind es, wir; Frucht von
Hesperien ist's!
Wunderbar und genau ist's als an Menschen
erfüllet,
150Glaube, wer es geprüft! aber so vieles
geschieht,
Keines wirket, denn wir sind herzlos,
Schatten, bis unser

9. Bread and Wine. IX

Yes, they say rightly, he joins day with
night,
Drives the heaven's stars endlessly up
and down,
As glad always as the green bows of the
evergreen,
Which he loves, and the wreath made of
ivy
145Chosen because it lasts and, to the
godless below
In their gloom, contains the vanished
god's essence.
The ancient song foretells what God knows
of his children.
Look! We are those very same ones; it is
Hesperian fruit!
And so quite perfectly it has been fulfilled
in man.
150Believe since it has been proven! But
so much happens,
Nothing succeeds, because we're heartless,
mere shadows

تا پدر اثیری مان را همگان بشناسند و بشنوند.
باری، با این همه، فرزند آن بلندمرتبه، آن سوری،
بر بالهای آتشین از میان سایه‌ها فرود می‌آید.
۵۵/ آدمیان خردمند از دیدنش شادمان‌اند، در ارواح دربندشان
لبخندی درخشنده هست، و روشنان در بیرون دیدگان‌شان می‌افروزد.
و تیتانها Titans آهسته می‌خسبند و در بازوان زمین رؤیا می‌بافند؛
حتی سربرس Cerberus، آن رشک‌ورز، می‌آشامد و به خواب می‌رود.

<p>Vater Äther erkennt jeden und allen gehört. Aber indessen kommt als Fackelschwinger des Höchsten Sohn, der Syrier, unter die Schatten herab. 155Selige Weise sehn's; ein Lächeln aus der gefangnen Seele leuchtet, dem Licht tauet ihr Auge noch auf. Sanfter träumet und schläft in Armen der Erde der Titan, Selbst der neidische, selbst Cerberus trinket und schläft.</p>	<p>Until our Father Aether is known and heard by all. Meanwhile, however, the son of the highest, the Syrian, Comes down through the shadows on wings of flame. 155The wise men are happy to see it, in their captive souls A radiant smile, and the light thaws out their eyes. The Titans sleep gently and dream in the arms of earth; Even Cerberus, that envious one, drinks and goes to sleep.</p>
--	---

These poems are from a 220-page manuscript, *Selected Poems of Friedrich Holderlin*, that will be published by Omnidawn in 2007.

translated by Maxine Chernoff and Paul Hoover

۱۰. در روزگار بچگی ام

در روزگار بچگی ام
ایزدی اغلب نجاتم می داد
از کتکها و ترکه های مردم؛
ایمن و نیک آن گاه بازی می کردم
هبا گل های شکوفه زار،
و نسیم های بهشتی
به بازی ام می آمدند.

***

10. Da ich ein Knabe war....

Da ich ein Knabe war
Rettet´ ein Gott mich oft
Vom Geschrei und von der Ruthe der
Menschen,
Da spielt ich sicher und gut
5Mit den Blumen des Hains,
Und die Lüftchen des Himmels
Spielten mit mir.

10. In my boyhood days....

In my boyhood days
Often a god would save me
From the shouts and from the rods of
men;
Safe and good then I played
5With the orchard flowers
And the breezes of heaven
Played with me.

و آن گونه که شادمان می‌کنی
قلب رستنیها را
ه / هنگامی که به سویت می‌گشایند
دستان نازکشان را،

***

قلب مرا نیز شادمان می‌کردی،
ای هلیوس پدر Father Helios، و مانند اندیمیون Endymion
دلبندت بودم من،
لونا ی مقدس Holy Luna.

***

ه / آه یکسره تویی شاهوار،
ایزد مهرگستر!
کاش می‌دانستی چه سان روحم
در آن هنگام مهر می‌ورزید به تو.

***

به راستی، در آن زمان
ه / هنوز به نامت نمی‌خواندم، و خود
هرگز مرا نمی‌نامیدی، آن گونه که مردم نامهای هم را به کار می‌گیرند،
گرچه همه یکدیگر را می‌شناسند.

***

<p>Und wie du das Herz Der Pflanzen erfreust, <i>10</i>Wenn sie entgegen dir Die zarten Arme streken,</p> <p>So hast du mein Herz erfreut Vater Helios! und, wie Endymion, War ich dein Liebling, <i>15</i>Heilige Luna!</p> <p>O all ihr treuen Freundlichen Götter! Wie euch meine Seele geliebt!</p> <p>Zwar damals rieff ich noch nicht <i>20</i>Euch mit Nahmen, auch ihr Nanntet mich nie, Wie die Menschen sich nennen Als kennten sie sich.</p>	<p>And as you make glad The hearts of the plants <i>10</i>When toward you they stretch There delicate arms,</p> <p>So you made glad my heart, Father Helios, and like Endymion I was your darling, <i>15</i>Holy Luna.</p> <p>O all you loyal, Kindly gods! Would that you knew how My soul loved you then.</p> <p><i>20</i>True, at that time I did not Evoke you by name yet, and you Never named me, as men use names, As though they knew one another.</p>
---	--

باری تو را می‌شناختم بهتر
از مردمانی که همواره می‌شناخته‌ام،
۲۵ سکوت اثير Aether را می‌فهمیدم،
اما واژه‌های آدمی را هرگز نفهمیده‌ام.

***

مرا می‌پروراند نجوای
شقایق لرزان
و آموختم تا مهر بورزم
۳۰ میان گلها.

***

در دستان ایزدان می‌بالیدم.

<p>Doch kannt´ ich euch besser, Als ich je die Menschen gekannt, 25Ich verstand die Stille des Aethers Der Menschen Worte verstand ich nie.</p> <p>Mich erzog der Wohllaut Des säselnden Hains Und lieben lernt´ ich 30Unter den Blumen.</p> <p>In den Armen der Götter wuchs ich groß.</p>	<p>Yet I knew you better Than ever I have known men, 25I understood the silence of Aether, But human words I´ve never understood.</p> <p>I was reared by the euphony Of the rustling copse And learned to love 30Amid the flowers.</p> <p>I grew up in the arms of the gods.</p>
---	--

<http://www.xray.mpe.mpg.de/~hbrunner/hoelder.html>

۱۱. نیمی از زندگانی

با گلایبهای زرد
و گل سرخهای وحشی در هر سو
ساحل درون دریاچه آویخته است،
آی قوهای افسونگر،
هو سرمست از بوسه‌ها
سرهایتان را می‌غلطانید
در آبهای مقدس هوش‌بخش.

***

11. Hälfte des Lebens

Mit gelben Birnen hängen
Und voll mit wilden Rosen
Das Land in den See,
Ihr holden Schwäne,
5Und trunken von Küssen
Tunkt ihr das Haupt
Ins heilignüchterne Wasser.

11. Half of Life

With its yellow pears
And wild roses everywhere
The shore hangs into the lake,
O gracious swans,
5And drunk with kisses
You dip your heads
In the sobering holy water.

آه، کجا خواهیم یافت
گلها را، با آمدن زمستان،
و آفتاب
و سایه‌ی زمین را کجا؟
دیوارها ایستاده‌اند سرد
و بی‌سخن، در باد
بادنها می‌مویند.

<p>Weh mir, wo nehm´ ich, wenn Es Winter ist, die Blumen, und wo /0Den Sonnenschein, Und Schatten der Erde ? Die Mauern stehn Sprachlos und kalt, im Winde Klirren die Fahnen.</p>	<p>Ah, where will I find Flowers, come winter, /0And where the sunshine And shade of the earth ? Walls stand cold And speechless, in the wind The weathervanes creak.</p>
--	---

<http://www.xray.mpe.mpg.de/~hbrunner/hoelder.html>

۱۲. به گل سرخ

همواره در زهدانی مادرانه،
ای ملکه‌ی دل‌انگیز سبزه‌زار،
تو را و مرا طبیعت می‌پروراند،
آن که آرام و بزرگ است، و به همه جان می‌دهد.
***

های گل سرخ کوچک، شکوه‌مندی ما،
گلبرگهای هر دومان را طوفان از هم می‌گسلاند؛
اما بذری فناپذیر بزودی
از درون غنچه‌ی تازه جوانه خواهد زد!

12. To a rose

Ewig trägt im Mutterschoße,
Süße Königin der Flur!
Dich und mich die stille, große,
Allbelebende Natur;

5Röschen! unser Schmuck veraltet,
Stürm entblättern dich und mich,
Doch der ewge Keim entfaltet
Bald zu neuer Blüte sich.

12. An eine Rose

Eternally in the maternal womb,
Sweet queen of the lea,
You and I are carried by Nature [which is]
Quiet, great, [and] gives live to everything.

5Little rose, our glory ages,
Storms tear petals off both you and me;
But the deathless seed soon
Burgeons into a new blossom!

translated by *Emily Ezust*

http://www.recmusic.org/lieder/get_text.html?TextId=42844

۱۳ . سقراط و آکیبادس

– «از چه رو، ای سقراط مقدس، می‌طلبی همه وقت این جوان را؟ بزرگتر از او نمی‌شناسی؟ چرا دیدگانت آن سان مهرآمیز بر او خیره می‌شوند، که گویی به ایزدان می‌نگری؟»

***

– «هر که ژرفترین اندیشه‌ها را پیموده باشد، [به آنچه سرزنده‌ترین است مهر می‌ورزد؛ هر که جهان‌دیده باشد، گوهر ارجمند را در می‌یابد. و سرانجام، خردمند همواره به سوی آن که زیباست می‌گراید.

13. Sokrates und Alcibiades

"Warum huldigst du, heiliger Sokrates,
Diesem Jünglinge stets? [Kennest]¹ du
Größers nicht,
Warum siehet mit Liebe,
Wie auf Götter, dein Aug' auf ihn?"

5Wer das Tiefste gedacht, liebt das
Lebendigste,
Hohe Tugend versteht, wer in die Welt
geblickt,
Und es neigen die Weisen
Oft am Ende zu Schönem sich.

13. Socrates and Alcibiades

"Why, holy Socrates, do you court
This youth all the time? Don't you know of
anything greater?
Why do your eyes gaze on him with love,
as if you were looking at the gods?"

5He who has pondered the most profound
thoughts, loves what is most alive;
He who has seen the world understands
lofty virtue.
And in the end, the wise will often
Bend toward that which is beautiful.

آشوتز نیشناخ شوم

راینر

ماریا

ریلکه

Rainer

Maria

Rilke

۱۸۷۵-۱۹۲۶

Rainer Maria Rilke

آشنایی

راینر ماریا ریلکه Rainer Maria Rilke در دسامبر ۱۸۷۵ در پراگ زاده شد. پدرش افسری به نام جوزف ریلکه Josef Rilke (۱۸۳۸-۱۹۰۶) و مادرش سوفیا Sophie (۱۸۵۱-۱۹۳۱) دختر بازرگان و رایزن پادشاهی بود. می‌پنداشت در جایگاهی کهین ازدواج کرده است؛ پس در ۱۸۸۵ از همسرش جدا شد تا خود را به دربار پادشاهی در وین نزدیکتر کند.

ریلکه چهار سال نخست تحصیلاتش را در مدرسه‌ی رهبانی کاتولیک در پراگ گذراند. البته از لحاظ مالی برایش سخت بود در دبیرستان حاضر شود، پس از ۱۸۸۶ تا ۱۸۹۱ به مدرسه‌ی نظام سنت پلتن St. Pölten رفت تا خواست پدرش را اجابت گوید و در پی آن در مدرسه‌ی نظام "Militär-Oberrealschul" بزرگتری در Moravian-Weisskirchen شرکت کرد.

ریلکه آموزش نظری‌اش را با موفقیت به پایان رساند، اما هر چه بیشتر آزرده‌خاطر می‌شد. وی که از سختگیرهای جسمی و رفتار خشن معمول در میان همدوره‌هایش گریزان بود، در ۱۸۰۸ سرانجام آموزشگاه ارتش را ترک گفت.

در اواخر ۱۸۹۱ پدر و مادرش بر آن شدند او را به مدرسه‌ی بازرگانی در لینز Linz بفرستند. در آن هنگام، راینر ماریا ریلکه اولین شعرهای خود را منتشر کرد و بیشتر وقتش را به کارهای ادبی می‌گذراند. خودجوش و سختکوشانه ریلکه برای ورود به دانشگاه مطالعه کرد، و سرانجام در پراگ و مونیخ و برلین تاریخ هنر و ادبیات را خواند.

در ۱۸۹۷ با آندره‌آس سالومه Andreas Salomé آشنا شد. وی از پیش در رشته‌ی ادبی چیره‌دست بود و نخستین زندگینامه‌ی فریدریش نیچه را نشر داده بود.

از ۱۸۹۹ تا ۱۹۰۰ با سالومه به روسیه سفر کرد. ریلکه عمیقاً تحت تأثیر کشور و بویژه 'روح روسی' ستودنی مردم آن دیار قرار گرفت. در مسکو و سن‌پترزبورگ از موزه‌ها دیدن کرد، با نقاشان آنجا آشنا شد و به دیدار لئو تولستوی شتافت. پس از بازگشت برداشتها و آموزه‌هایش را در شعرهای تازه‌اش به کار گرفت.

در ۱۹۰۰ ریلکه به سوی مستعمره‌ی ورپسود Worpswede نقاشان روانه شد و با کلارا وستف Clara Westhoff مجسمه‌ساز ازدواج کرد، دو سال بعد یکدیگر را وداع گفتند. در ۱۹۰۵ راینر ماریا ریلکه در پاریس برای چند ماه منشیگری آگوست رودین Auguste Rodin به عهده گرفت، اما همیاری‌شان دیری نپایید.

ریلکه به آفریقای شمالی، مصر و اسپانیا سفر کرد. در ۱۹۱۱/۱۲ در کاخ دوئینو Duino ی شاهزاده ماری فن ترن Duchess Marie von Thurn و تاکسیس Taxis بر کرانه‌ی دریای آدریاتیک گذراند. بعداً، با غوغای جنگ جهانی اول، ریلکه برای دوره‌ای کوتاه به دژبانی "Landsturm" (home guard) اتریش اعزام شد و به سبب وضعیت بد سلامتی‌اش بزودی او را مرخص کردند.

پس از جنگ در سوئیس به سر برد. از ۱۹۲۱ ریلکه چند صباپی را در قصر موزت Muzot در بلوک والیس Wallis سپری کرد. ورنر رینهارت Werner Reinhart میزبانش او را به آنجا دعوت کرده بود. مدتی تنها پاره‌های ادبی نه چندان مهمی نوشته بود. ناگهان پس از جنگ، ریلکه در والیس بی‌قغه به نوشتن شعر و نثر گرایید.

راینر ماریا ریلکه در ۲۹ دسامبر ۱۹۲۶ از بیماری سرطان خون در آسایشگاه ول-مونت Val-Mont در نزدیکی متروکس Montreux درگذشت.

کتابخانه نیشابور

LETTERS TO
A YOUNG POET
شعرها

۱. پلنگ

نگاه خیره‌اش در گذر از میله‌ها
چنان در مانده است، که دیگر هیچ چیز را بر نمی‌تابد.
در نظرش، گویی در آنجا هزاران میله است
و در پشت میله‌ها جهانی نیست.

***

خرامیدنی نرم و استوار با گامهایی نیرومند،
که پیرامون کوچکترین حلقه‌ها می‌چرخد،
مانند رقص قدرتی تام است گرداگرد مرکزی،
که در آن اراده‌ای بزرگ کرخت می‌ماند.

***

1. Der Panther

Im Jardin des Plantes, Paris

Sein Blick ist vom Vorübergehen der
Stäbe
so müd geworden, daß er nichts mehr hält.
Ihm ist, als ob es tausend Stäbe gäbe
und hinter tausend Stäben keine Welt.

5Der weiche Gang geschmeidig starker
Schritte,
der sich im allerkleinsten Kreise dreht,
ist wie ein Tanz von Kraft um eine Mitte,
in der betäubt ein großer Wille steht.

1. The Panther

In the Jardin des Plantes, Paris

His gaze is from the passing of bars
so exhausted, that it doesn't hold a thing
anymore.
For him, it's as if there were thousands of
bars
and behind the thousands of bars no world.

5The sure stride of lithe, powerful steps,
that around the smallest of circles turns,
is like a dance of pure energy about a center,
in which a great will stands numbed.

فقط گاهگاه، بدون صدایی، پرده‌های
چشمانش کنار می‌روند- تصویر به درون می‌پرد،
از میان سکون برانگیخته‌ی کالبد می‌گذرد-
می‌پلاسد، برای همیشه، در قلب.

A portrait of Rilke painted two years after his death by Leonid Pasternak

Nur manchmal schiebt der Vorhang der
Pupille
/0sich lautlos auf—. Dann geht ein Bild
hinein,
geht durch der Glieder angespannte Stille—
und hört im Herzen auf zu sein.

Only occasionally, without a sound, do the
covers
/0of the eyes slide open —. An image
rushes in,
goes through the tensed silence of the
frame—
only to vanish, forever, in the heart.

(Muzot, beginning of October, 1924)

Rilke, three years old, circa 1878–1879

۲. زنی دل‌باخته

پنجره‌ی من است.
نرم‌نرمک تازه از خواب برخاسته‌ام.
گمان می‌کردم، شناورم.
زندگانی‌ام تا کجا دوام می‌آورد،
هو شب کجا آغاز می‌شود؟

***

می‌توانستم بیندیشم هر چیزی
در پیرامونم مال من است؛
مانند ژرفای شفاف بلوری،
تیره‌گون و گنگ.

***

2. Die Liebende

Das ist mein Fenster. Eben
bin ich so sanft erwacht.
Ich dachte, ich würde schweben.
Bis wohin reicht mein Leben,
und wo beginnt die Nacht?

Ich könnte meinen, alles
wäre noch Ich ringsum;
durchsichtig wie eines Kristalles
Tiefe, verdunkelt, stumm.

2. A Woman in Love

That is my window. I
just awoke so gently.
I thought, I'm floating.
How far does my life reach,
and where does the night begin?

I could think that everything
around me is me;
like the transparent depth of a crystal,
darkened and mute.

۱۰ می‌اندیشم می‌توانستم ستاره‌ها را بیاورم
درون خودم، چه شگرف
دل‌م به نظر می‌آید؛ چه سخت
می‌خواهد از آن مرد بپریم.

***

شاید عشق تازه‌ای را
۱۵ / آغاز کرده‌ام، شاید پناهی گرفته‌ام.
چه شگفت، چه ناشناس
تقدیرم آشکار می‌شود.

***

من آنم که اینک لمیده است
به زیر آسمان بی‌کرانه،
۲۰ / همچنان که رایحه‌ی دل‌انگیز چمنزاری،
به پس و پیش می‌شتابد،

***

بی‌درنگ بانگ برمی‌کشم و نگرانم،
مگر کسی صدایم را بشنود،
صدایی که مقدر است ناپدید شود
۲۵ / در دیگری.

Ich könnte auch noch die Sterne
10fassen in mir; so groß
scheint mir mein Herz; so gerne
ließ es ihn wieder los

den ich vielleicht zu lieben,
vielleicht zu halten begann.
15Fremd, wie niebeschrieben
sieht mich mein Schicksal an.

Was bin ich unter diese
Unendlichkeit gelegt,
duftend wie eine Wiese,
20hin und her bewegt,

rufend zugleich und bange,
daß einer den Ruf vernimmt,
und zum Untergange
in einem Andern bestimmt.

10I think I could bring the stars
inside of me, so large
does my heart seem; so very much
does it want to let go of him

whom I have perhaps begun
15to love, perhaps to hold.
So strange, so uncharted
does my fate appear.

Who am I who lies here
under this endless sky,
20as the sweet scent of a meadow,
moving back and forth,

at once calling out and anxious,
that someone might hear my call,
destined to vanish
25in another.

۳. روز پاییزی

خداوندگارا: وقت آن است. تابستان شگرف بود.
بگذار سایه‌هایت بر ساعات آفتابی بیفتند،
و بادها را بر دشتهای فراخ رها کن.

***

آخرین میوه‌ها را به رسیدن امر کن؛
ه‌درست دو روز جنوبی شادابتر بر آنها عطا کن،
بر انگیزان آنها را به کمال و بغشران
آخرین پاره‌ی شیرینی را در شراب سنگین.

***

3. Herbsttag

Herr: es ist Zeit. Der Sommer war sehr groß.
Leg deinen Schatten auf die Sonnenuhren,
und auf den Fluren laß die Winde los.

Befiehl den letzten Früchten voll zu sein;
5gieb ihnen noch zwei südlichere Tage,
dränge sie zur Vollendung hin und jage
die letzte Süße in den schweren Wein.

3. Autumn Day

Lord: it is time. The summer was immense.
Let thine shadows upon the sundials fall,
and unleash the winds upon the open fields.

Command the last fruits into fullness;
5give them just two more ripe, southern
days,
urge them into completion and press
the last bit of sweetness into the heavy
wine.

او که اکنون خانه ندارد، دیگر خانه‌ای نخواهد ساخت.
• او که اکنون تنهاست، تنها خواهد ماند،
شبانه بیدار خواهد شد، خواهد خواند، نامه‌های بلند خواهد نوشت،
و ناآرام در کوچه‌ها پرسه خواهد زد،
به پس و پیش، همچنان که برگها شروع به افتادن می‌کنند.

Wer jetzt kein Haus hat, baut sich keines mehr.

*10*Wer jetzt allein ist, wird es lange bleiben, wird wachen, lesen, lange Briefe schreiben und wird in den Alleen hin und her unruhig wandern, wenn die Blätter treiben.

He who has no house now, will no longer build.

*10*He who is alone now, will remain alone, will awake in the night, read, write long letters, and will wander restlessly along the avenues, back and forth, as the leaves begin to blow.

۴. همسایه

ویلون بیگانه، مرا دنبال می‌کنی؟
شب بیغولات در چند شهر دوردست
پیشتر با من سخن گفته است؟
آیا یکصد تن می‌نوازند تو را؟ یا فقط یک تن؟

***

آیا در تمامی شهرهای بزرگ جهان هستند
کسانی، که بدون تو، پیشترها
خود را در رودخانه‌ها گم کرده‌اند؟
و چرا همیشه ناگزیر من نگرانم؟

***

4. Der Nachbar

Fremde Geige, gehst du mir nach?
In wieviel fernen Städten schon sprach
deine einsame Nacht zu meiner?
Spielen dich hunderte? Spielt dich einer?

5Gibt es in allen großen Städten
solche, die sich ohne dich
schon in den Flüssen verloren hätten?
Und warum trifft es immer mich?

4. The Neighbor

Strange violin, are you following me?
In how many distant cities has your
lonely night already spoken to mine?
Are a hundred playing you? Or just one?

5Are there in all the great cities of the world
those, who without you, would have
already lost themselves in the rivers?
And why does it always have to concern
me?

چرا همیشه منم همسایه‌ی آنان
• که بیمناک ناگزیرت می‌کنند بخوانی
و بگویی: سنگینی زندگی
سنگینتر است از سنگینی همه چیز.

Lou Andreas Salome 1861-1937

Warum bin ich immer der Nachbar derer,
/0die dich bange zwingen zu singen
und zu sagen: Das Leben ist schwerer
als die Schwere von allen Dingen

Why am I always the neighbor of those
/0who in fear force you to sing
and to say: The heaviness of life
is heavier than the heaviness of all things.

Lou Andreas Salome 1861-1937

۵. به موسیقی

موسیقی. بردمیدن تندیسها. شاید:
سکوت تصاویر. تو، زبان آنجا که همه‌ی
زبانها پایان می‌گیرند. تو، زمان سرراست
استوار بیرون از
ه مسیر قلبهای گذرا.

***

5. An die Musik

Musik: Atem der Statuen. Vielleicht:
Stille der Bilder. Du Sprache wo Sprachen
enden. Du Zeit
die senkrecht steht auf der Richtung
5vergehender Herzen.

5. To Music

Music. The breathing of statues. Perhaps:
The silence of pictures. You, language
where all
languages end. You, time
standing straight up out of the direction
5of hearts passing on.

احساس، به چه کسی؟ آه
دگردیسی احساس به چه؟ به چشم اندازی شنیدنی.
موسیقی: تو بیگانه. شوری که
ما را برکشیده است. باطنی‌ترین مان در آفریده‌ها،
• به اوج می‌رساند، و از ما می‌گسلد،-
مقدس‌ترین عزیمتها:
باطنی‌ترین جهانهای اکنون
آزموده‌ترین مسیرها، چون
جنبه‌ی دیگر هوا:
• ناب،
شگرف،
نه دیگر مسکونی.

Gefühle zu wem? O du der Gefühle
Wandlung in was?— in hörbare Landschaft.
Du Fremde: Musik. Du uns entwachsener
Herzraum. Innigstes unser,
10das, uns übersteigend, hinausdrängt,—
heiliger Abschied:
da uns das Innre umsteht
als geübteste Ferne, als andre
Seite der Luft:
15rein,
riesig
nicht mehr bewohnbar.

Feeling, for whom? O the transformation
of feeling into what?— into audible
landscape.
Music: you stranger. Passion which
10has outgrown us. Our inner most being,
transcending, driven out of us,—
holiest of departures:
inner worlds now
the most practiced of distances, as
15the other side of thin air:
pure,
immense
no longer habitable.

(Munich, January 11-12, 1918)

۶. گاگریو نخست دئینو

از گاگریوهای دئینو

چه کسی پس، اگر بانگ بر می‌کشیدم، ندایم را می‌شنید
 از بارگاه فرشتگان؟ و گیرم یکی از آنها
 ناگاه به من دل می‌بست: در هستی زورمندترش
 ناپدید می‌شدم. چون زیبایی هیچ نیست
 هجرت آغازیدن وحشتی، که هنوز آن را به دشواری تاب می‌آوریم،
 و ارج می‌گذاریم، همچنان که آسوده به هیچ می‌گیرد
 بر آشوبیدنمان را. هر فرشته‌ای هر اسناک است.
 هم ازین رو خود را بر می‌بندم و فرو می‌خورم ندای
 هشدارِ التهابی تیرگون را. آه به چه کسی پس
 قادریم نیاز ببریم؟ نه به فرشتگان، نه به آدمیان،
 و جانوران هوشمند این را خوب در می‌یابند،

– گاگریو در گویش بختیاری به آوازهایی می‌گویند که در سوگ درگذشتگان می‌خوانند. به گمانم آمیخته‌ای است از «گا»
 در زبان پهلوی (متنهای مانوی) به معنی سرود و شعر، و «گریو» به معنی جان: سرود جان. ممکن است معنای دیگری نیز
 داشته باشد: زمان گریستن و یا: گریستن‌خوانی، که یادآور گریه‌ی مغان و خروشخوانی ایرانیان است در فرارودان.

6. Die erste Elegie

Duino Elegies

Wer, wenn ich schrie, hörte mich denn aus der
Engel
Ordnungen? und gesetzt selbst, es nähme
einer mich plötzlich ans Herz: ich verginge von
seinem
stärkeren Dasein. Denn das Schöne ist nichts
5als des Schrecklichen Anfang, den wir noch
grade ertragen,
und wir bewundern es so, weil es gelassen
verschmäh,
uns zu zerstören. Ein jeder Engel ist
schrecklich.
Und so verhalt ich mich denn und verschlucke
den Lockruf
dunkelen Schluchzens. Ach, wen vermögen
10wir denn zu brauchen? Engel nicht,
Menschen nicht,
und die findigen Tiere merken es schon,

6. The First Elegy

Duino Elegies

Who then, if I cried out, would hear me
from the order
of angels? and supposing one of them
took
a sudden interest in me: I should wither
from his
more powerful being. For the beautiful
is nothing
5but terror's beginning, which we yet
bear unbowed,
and we marvel at it, as it calmly
disdains
to disturb us. Every angel is terrible.
And so I restrain myself and swallow
down the siren call
of dark convulsion. O whom then are
10we able to need? Neither angels, nor
men, and the clever beasts note this
well,

که چندان آرامشی نداریم
در دنیایی این گونه تأویل یافته. آنجا بر ایمان به جا می‌ماند
شاید، درختی بر آن سر اشیبی که همواره می‌بینیم
۱۵ روزانه؛ و خیابانهای دیروز، و
وفاداری‌ای، که از یاد رفته است، و عادتی
که ما را بدرستی خواستگار بود، و آن گاه پا گرفت، و بعد رخت بر بست.
و شب، شب، هنگامی که باد، آکنده از جهان
چهره‌مان را می‌فرساید--، نزد چه کسی به جا نمی‌ماند، آن دلپسند،
۲۰ به‌نرمی یأس آور، او که دردمندانه می‌لمد آماده بر
قلب گوشه‌گیر؟ آیا بر آنان که عشق می‌ورزند سبکبار است؟
آه، فقط با یکدیگر به سرنوشتشان پناه می‌برند.
هنوز در نمی‌یابی؟ از میان بازوانت پرت کن
به درون فضا خلایی را که ما می‌دمیم؛ شاید
۲۵ پرنندگان هوای گسترده را در پروازی آرزومندانه احساس کنند.

***

آری، بهاران نیازمند تو بودند. بسی ستاره
در انتظار بودند تا بشتابی. موجی در گذشته‌ها
خود را بر می‌آورد، یا،
آن گاه که از کنار پنجره‌ی گشوده‌ای می‌گذشتی،
۳۰ ویولونی خود را تار می‌کرد. این همه خویشکاری‌ای بود.

daß wir nicht sehr verläßlich zu Haus sind
in der gedeuteten Welt. Es bleibt uns
vielleicht
irgend ein Baum an dem Abhang, daß wir
ihn täglich
15widersähen; es bleibt uns die Straße von
gestern
und das verzogene Treusein einer
Gewohnheit,
der es bei uns gefiel, und so blieb sie und
ging nicht.
O und die Nacht, die Nacht, wenn der Wind
voller Weltraum
uns am Angesicht zehrt —, wem bliebe sie
nicht, die ersehnte,
20sanft enttäuschende, welche dem
einzelnen Herzen
mühsam bevorsteht. Ist sie den Liebenden
leichter?
Ach, sie verdecken sich nur mit einander ihr
Los.
Weißt du's noch nicht? Wirf aus den Armen
die Leere
zu den Räumen hinzu, die wir atmen;
vielleicht daß die Vögel
25die erweiterte Luft fühlen mit innigerm
Flug.
***
Ja, die Frühlinge brauchten dich wohl. Es
muteten manche
Sterne dir zu, daß du sie spürtest. Es hob
sich eine Woge heran im Vergangenen,
oder
da du vorüberkamst am geöffneten Fenster,
30gab eine Geige sich hin. Das alles war
Auftrag.

that we are not so solidly at home
in the world as construed. There remains to
us,
perhaps, a tree on the hillside that we see
again
15daily; there remain to us yesterday's
streets, and
the loyalty, which is forgiven, to a habit
that suited us well, and thus stayed, and did
not go.
O and the night, the night, when the wind,
full of world,
wears down our faces--, for whom would
she not remain, desired,
20gently disappointing, she who lies
painfully in store for
the solitary heart? Is she softer on those who
love?
Oh, they only hide with one another in their
fate.
Do you still not know it? Throw from your
arms
into space the emptiness that we breath;
perhaps
25the birds feel the expanded air with an
inward flight.
***
Yes, the springtimes well needed you. Many
a star
expected you to sprint. A wave
raised itself up in the past, or,
so that you should drop by the open
window,
30a violin gave itself up. All this was the
task.

اما آیا از پس آن بر می‌آمدی؟ آیا تو همیشه از انتظاری آشفته نبودی، بدان سان که دل‌بندی نوید می‌داد آن همه را به تو؟ (کجا او را پنهان خواهی کرد، همان گونه که این اندیشه‌های شگرف از وجودت ۳۵ درون و بیرون می‌ریزند، و بیشتر شبانه بر جا می‌مانند؟) اگر ناگزیر آواز دلدادگان را سر می‌دهی، هنوز احساس نامدارشان بسی دور از جاودانگی است. کمابیش بر این طردشدگان رشک می‌ورزی، اینان که بسی مهر انگیزتر می‌یافتی تا آنان که کامروا بودند. ۴۰ همیشه بی‌آغاز از نو آن ستودنی را که هرگز به دست نمی‌آید؛ بیندیش: قهرمان خود می‌پاید، حتی زوال برای او تنها دستاویزی است برای بودن: زایش واپسینش. اما طبیعت پلاسیده دلدادگان را باز می‌گرداند به خود، گویی نیروی بر آورنده‌اش ۴۵ نمی‌تواند دوباره بیاید. آیا بسی اندیشیده‌ای پس درباره‌ی گاسپارا استامپا *Gaspara Stampa* *، که هر دوشیزه‌ی از چشم معشوق فتاده‌ای، طبق آن نمونه‌ی والای این دلدادگان، چنین احساس می‌کند: که کاش مانند او بودم؟ سرانجام این دردهای کهن نباید ۵۰ بر ما بارورتر شوند؟ وقت آن نیست که مشتاقانه

* گاسپارا استامپا شاعر ایتالیایی (۱۵۵۴-۱۵۲۳)، در پیروی از مذهب عشق، غزلواره‌هایی سروده است بس شگرف.

<p>Aber bewältigtest du's? Warst du nicht immer noch von Erwartung zerstreut, als kündigte alle s eine Geliebte dir an? (Wo willst du sie bergen, da doch die großen fremden Gedanken bei dir 35aus und ein gehn und öfters bleiben bei Nacht.) Sehnt es dich aber, so singe die Liebenden; lange noch nicht unsterblich genug ist ihr berühmtes Gefühl. Jene, du neidest sie fast, Verlassenen, die du so viel liebender fandst als die Gestillten. Beginn 40immer von neuem die nie zu erreichende Preisung; denk: es erhält sich der Held, selbst der Untergang war ihm nur ein Vorwand, zu sein: seine letzte Geburt. Aber die Liebenden nimmt die erschöpfte Natur in sich zurück, als wären nicht zweimal die Kräfte, 45dieses zu leisten. Hast du der Gaspara Stampa denn genügend gedacht, daß irgend ein Mädchen, dem der Geliebte entging, am gesteigerten Beispiel dieser Liebenden fühlt: daß ich würde wie sie? Sollen nicht endlich uns diese ältesten Schmerzen 50fruchtbarer werden? Ist es nicht Zeit, daß wir liebend</p>	<p>But did you manage it? Were you not always scattered in expectation, as a beloved heralded it all to you? (Where will you hide her, so that these great strange thoughts of yours 35should come in and out, and stay more often the night?) If you must sing of lovers, still is their famed feeling by far not immortal enough. You almost envy these abandoned ones, whom you found so much more loving than those who were appeased. 40Always begin anew the acclaim that is never to be attained; think: the hero maintains himself, even the downfall was for him only a pretext for being: his final birth. But exhausted nature takes the lovers back into her, as if the strength to carry this off 45could not come twice. Have you thought enough then of Gaspara Stampa, that any girl passed up by her beloved, on the aggravated example of these lovers, feels: that I might be like her? Should these oldest pains not at last become 50more fruitful to us? Is it not time that we lovingly</p>
---	--

خود را از معشوق رها سازیم، و لرزان تاب آوریم،
آن سان که کمان را تیر تاب می‌آورد، تا در گرد آوردن نیرو
فرا تر از خودش باشد؟ زیرا ماندن یعنی در هیچ جا نماندن.

***

آواها، آواها. بشنو، ای قلبم، آن سان که تنها
۵۵ قدیسان می‌شنیده‌اند: آنها را بر می‌آورد
آن ندای شگرف، از بر خاک؛ اما زانو می‌زدند
دوباره، ناشدنی، و باکی نداشتند.

چنین گوش می‌سپردند. هیچ بر نمی‌تابی
آوای خداوند را، نه حتی از دوردستها. اما گوش بسپار به آن دمنده،
۵ پیغامهایی پیاپی که از سکوت شکل می‌گیرند.
نجاگر است اکنون، از جانب جوانمرگان، به سوی تو.
هر جا داخل می‌شدی، آیا سرنوشتتان به آرامی
در کلیساهای رم و ناپل روی به تو نشان نمی‌داد؟
یا کتیبه‌ای شکوهمندانه بر تو بار نمی‌شد،

۵ همان گونه که به تازگی لوحی در ساتتا ماریا فورموسا *Santa Maria Formosa*.
از من چه می‌خواهند؟ به نرمی باید
سیمایی را بردارم که عاطفه‌ی
ناب جانهایشان را گاهی باز می‌دارد.

***

uns vom Geliebten befrein und es bebend
bestehn:
wie der Pfeil die Sehne besteht, um
gesammelt im Absprung
mehr zu sein als er selbst. Denn Bleiben ist
nirgends.

***

Stimmen, Stimmen. Höre, mein Herz, wie
sonst nur
55Heilige hörten: daß sie der riesige Ruf
aufhob vom Boden; sie aber knieten,
Unmögliche, weiter und achtetens nicht:
So waren sie hörend. Nicht, daß du Gottes
erträgest
die Stimme, bei weitem. Aber das Wehende
höre,
die ununterbrochene Nachricht, die aus Stille
sich bildet.

60Es rauscht jetzt von jenen jungen Toten zu
dir.

Wo immer du eintratst, redete nicht in
Kirchen
zu Rom und Neapel ruhig ihr Schicksal dich
an?

Oder es trug eine Inschrift sich erhaben dir
auf,

65wie neulich die Tafel in Santa Maria
Formosa.

Was sie mir wollen? leise soll ich des
Unrechts

Anschein abtun, der ihrer Geister
reine Bewegung manchmal ein wenig
behindert.

***

free ourselves from the beloved, and
tremblingly withstand,
as the arrow withstands the string, in order
in launching
to be more than itself? For remaining is
nowhere.

***

Voices, voices. Hear, my heart, as else
only
55saints have heard: that they raised the
great
call from the ground; but they knelt
again, impossible, and paid it no mind.
Thus did they listen. Not that you would
bear
the voice of God, not by far. But listen to
the blowing,
60the uninterrupted news that is made up
of silence.

It is rustling now, from those young dead
ones, to you.

Wherever you entered, did their fate not
calmly
address you in the churches of Rome and
Naples?

Or an inscription was loftily borne to you,
65as of late that tablet in Santa Maria
Formosa.

What do they want of me? Gently shall I
shrug off the semblance of injustice that
the pure
motion of their spirits sometimes hinders a
little.

***

براستی دیگر شگفتاور است بر زمین ماوا نداشتن،
 ۷۰ دست کشیدن از عادت‌های تازه آموخته، نپرداختن
 به گل‌سرخها، و به دیگر چیزهایی که به خود نوید می‌دهند
 ارزشمندی آینده‌ای انسانی را؛
 فقدان آنچه روزگاری در دستهایی بود
 به غایت نگران، و پشت سر گذاشتن حتی
 ۷۵ نام خود شخص مانند بازیچه‌ای شکسته:
 شگفت است، دیگر آرزویی را نپروراندن، شگفت است
 دیدن هر چیز لرزانی که آویخته است
 این سان سبکبار در فضا. و مرده بودن رنجاور است
 و سرشار از باز یافتن، آن گونه که آدمی رفته‌رفته دریابد
 ۸۰ پاره‌ای از ابدیت را. — اما همه‌ی زندگان
 مرتکب اشتباهی می‌شوند، اینکه بسی سخت تفاوتها را می‌فهمند.
 فرشتگان (چنین می‌گویند) اغلب نمی‌دانند، آیا
 در میان زندگان می‌پلکنند یا در میان مردگان.
 سیلان ابدی همیشه هر سن و سالی را می‌کشاند
 ۸۵ به دنبال خود در هر دو قلمرو، و آنان را در هر دو فرو می‌برد.

***

سرانجام دیگر به ما نیازی ندارند، آن زود جدا افتادگان،

<p>Freilich ist es seltsam, die Erde nicht mehr zu bewohnen, 70kaum erlernte Gebräuche nicht mehr zu üben, Rosen, und andern eigens versprechenden Dingen nicht die Bedeutung menschlicher Zukunft zu geben; das, was man war in unendlich ängstlichen Händen, nicht mehr zu sein, und selbst den eigenen Namen 75wegzulassen wie ein zerbrochenes Spielzeug. Seltsam, die Wünsche nicht weiter zu wünschen. Seltsam, alles, was sich bezog, so lose im Raume flattern zu sehen. Und das Totsein ist mühsam und voller Nachholn, daß man allmählich ein wenig 80Ewigkeit spürt. – Aber Lebendige machen alle den Fehler, daß sie zu stark unterscheiden. Engel (sagt man) wüßten oft nicht, ob sie unter Lebenden gehn oder Toten. Die ewige Strömung reißt durch beide Bereiche alle Alter 85immer mit sich und übertönt sie in beiden. *** Schließlich brauchen sie uns nicht mehr, die Früheentrückten,</p>	<p>It is indeed peculiar to inhabit the earth no longer, 70not to exercise skills barely learned, nor to give to roses, and to other things that promise themselves, the significance of a human future; not to be what one was in infinitely anxious hands, and to leave behind 75even one's own name like a broken toy. Peculiar, to no longer wish wishes. Peculiar, to see everything fluttering that hung so loosely in space. And being dead is laborious and full of catching up, so that one gradually senses 80a bit of eternity. -- But all of the living make this mistake, that they distinguish too sharply. The angels (it is said) would often not know, whether they were moving among the living or the dead. The eternal current always pulls all the ages 85along with it through both domains, and drowns them out in both. *** In the end they need us no longer, the early departed,</p>
--	---

آدمی به نرمی از چیزهای خاکی دل می‌کند، آن سان که بچه‌ی شیری را
از پستان مادر می‌گیرند. اما ما که نیازمندیم
به چنین رازهای بزرگ، که پیشرفت فرخنده‌مان
۹۰ اغلب از میان شیون و زاری بر می‌جهد--: می‌توانیم بدون آنها باشیم؟
داستانی پوچ است، که روزگاری در سوگواری لینوس *Linos*
موسیقی آغازین، دلیرانه، درون انجمادی سترون خزیدن گرفت؛
و نخست در فضایی مات، که در آن جوانی کمابیش ایزدی
ناگاه برای همیشه رخت بر بست، خلأ فرو رفت در
۹۵ آن نوسانی، که ما را در بر می‌گیرد و آرامش می‌بخشد و یاری می‌رساند.

ژانویه ۱۹۱۲

<p>man entwöhnt sich des Irdischen sanft, wie man den Brüsten milde der Mutter entwächst. Aber wir, die so große Geheimnisse brauchen, denen aus Trauer so oft 90seliger Fortschritt entspringt --: könnten wir sein ohne sie? Ist die Sage umsonst, daß einst in der Klage um Linos</p> <p>wagende erste Musik dürre Erstarrung durchdrang; daß erst im erschrockenen Raum, dem ein beinah göttlicher Jüngling plötzlich für immer enttrat, das Leere in jene 95Schwingung geriet, die uns jetzt hinreißt und tröstet und hilft.</p>	<p>one is gently weaned of the earthly, as one meekly grows away from the mother's breast. But we who need such large secrets, for whom blissful progress 90so often springs from mourning--: could we be without them? The story is in vain, that once in the lament for Lino's daring first music, barren torpor crept in; that first in the stunned space, into which an almost divine youth suddenly entered forever, did the emptiness shift into that 95vibration, that now thrills us and comforts and helps.</p>
---	--

۷. غزلواره‌های ارفئوس. یک. یکم

درختی سر برافراشته است. آه تعالی محض!
آه ارفئوس آواز می‌خواند. آه درخت بلندبالا در گوش!
و همه چیز خاموش بود. با این همه در سکوت
آغازی، فراخوانی نو، و دگر دیسی‌ای روی داد.

***

هدر پی سکوت، جانوران یورش آوردند
از میان جنگل روشن و گشوده، از کتام و کاشانه؛
و آنگاه اتفاق افتاد، که آنها نبودند
چنان آرام از سر نیرنگ و ترس،

7. I [ERSTER TEIL]

Sonnets to Orpheus

Da stieg ein Baum. O reine Übersteigung!
O Orpheus singt! O hoher Baum im Ohr.
Und alles schwieg. Doch selbst in der /
verschweigung
ging neuer Anfang, Wink und Wandlung
vor.

5Tiere aus Stille drangen aus dem klaren
gelösten wald von Lager und Genist;
und da ergab sich, daß sie nicht aus List
und nicht aus Angst in sich so leise waren,

7. I [FIRST PART]

Sonnets to Orpheus

A tree has risen. O pure transcendence!
O Orpheus sings! O high tree of the ear.
And all was still. Yet in the stillness
new beginning, summoning, and change
sprang /
forth.

5From the silence, creatures pushed out
of the clear, open forest from lair and nest;
and then it happened, that they were not
so quiet because of cunning or fear,

بلکه از برای شنیدن. غریوها، زاریها، خروشها
در قلبشان ناچیز می نمودند. و آنجا روزگاری
به ندرت کلبه‌ای بر پا بود تا این را بپذیرد،

***

سرپناهی زمخت از ظلمانی‌ترین آرزوها
با چارچوبهایی لرزان در راهرو آن،-
آنجا تو معبدی در شنوایی‌شان آفریدی.

<p>sondern aus Hören. Brüllen, Schrei, Geröhr <i>Io</i>schien klein in ihren Herzen. Und wo eben kaum eine Hütte war, dies zu empfangen, ein Unterschlupf aus dunkelstem Verlangen mit einem Zugang, dessen Pfosten beben,— da schufst du ihnen Tempel im Gehör.</p>	<p>but because of listening. Shrieks, cries, roars <i>Io</i>seemed small in their hearts. And where once scarcely a hut stood to receive this, a crude shelter made of the darkest of longings with trembling posts at its entrance way,— there you created a temple in their hearing.</p>
---	---

۸. غزلواره‌های ارفئوس. یک. بیست‌ویکم

بهار باز آمده است. زمین
مانند کودکی است که شعرهای بسیاری می‌داند،
بسیار، آه بسیار زیاد... به پاس مرارتش
در چنین فراگیری طولانی او جایزه می‌گیرد.

***

هسختگیر بود آموزگارش.
از سفیدی ریش آن پیرمرد خوشمان می‌آمد.
اکنون، کدام را سبز بخوانیم را، کدام را آبی بخوانیم،
جرات می‌کنیم بپرسیم: او می‌داند، او می‌داند!

***

8. XXI (ERSTER TEIL)

Frühling ist wiedergekommen. Die Erde
ist wie ein Kind, daß Gedichte weiß,
viele, o viele . . . . Für die Beschwerde
langen Lernens bekommt sie den Preis.

5Streng war ihr Lehrer. Wir mochten das
Weiße
an dem Barte des alten Manns.
Nun, wie das Grüne, das Blaue heiße,
dürfen wir fragen: sie kanns, sie kanns!

8. XXI (FIRST PART)

Sonnets to Orpheus

Spring has again returned. The Earth
is like a child that knows many poems,
many, o so many . . . . For the hardship
of such long learning she receives the prize.

5Strict was her teacher. The white
in the old man's beard pleases us.
Now, what to call green, to call blue,
we dare to ask: she knows, she knows!

ای زمین، اکنون رها، تو ای نیکبخت، بازی کن
• با کودکان. می‌خواهیم به چنگت آوریم،
ای زمین سرخوش. تنها سرخوش‌ترین می‌تواند کار را به سر برساند.

***

آه، آنچه آموزگارش به او آموخت، چنین پر بار،
و آنچه درج شده است درون ریشه‌ها و تنه‌های
ستبر و پیچاپیچ: همه را او می‌خواند، او می‌خواند!

Erde, die Frei hat, du glückliche, spiele
10nun mit den Kindern. Wir wollen dich
fangen,
fröhliche Erde. Dem Frohsten gelingt.

O, was der Lehrer sie lehrte, das Viele,
und was gedruckt steht in Wurzeln und
langen
schwierigen Stämmen: sie sings, sings!

Earth, now free, you happy one, play
10with the children. We want to catch you,
joyful Earth. Only the most joyful can do it.

O, what her teacher taught her, such
plenitude,
and that which is pressed into roots and long
heavy, twisted trunks: she sings, she sings!

۹. غزلواره‌های ارفئوس. دو. بیستم

میان ستارگان، چه دور؛ و همچنان، آن سان که آدمی می‌آموزد از آنچه نزدیک است،
میان شماری چیزهایی باز جلوتر.
یک نفر، مثلاً، کودکی... و نزدیک آن، دیگری-
آه چه درنایافتنی به دور دستها رفته است.

***

هسرنوشت، شاید ما را با وجیهای آفریده می‌سنجد،
ازین رو نزدمان ناجور می‌نماید؛
بیندیش از دوشیزه تا مرد چند وجب است،
هنگامی که دختر می‌پرهیزد و باز او را می‌پاید.

9. XX [ZWEITER TEIL]

Zwischen den Sternen, wie weit; und doch,
um wievieles
noch weiter,
was man am Hiesigen lernt.
Einer, zum Beispiel, ein Kind . . . Und ein
Nächter, ein
Zweiter—
o wie unfaßlich entfernt.

5Sicksal, es mißt uns vielleicht mit des
Seienden Spanne,
daß es uns fremd erscheint;
denk, wieviel Spannen allein von Mädchen
zum Manne,
wenn es ihn meidet und meint.

9. XX [SECOND PART]

Sonnets to Orpheus

Between the stars, how far; and yet, as one
learns
from that which is close,
between how many things still further.
One, for instance, a child . . . And next to
it,
another—
o how incomprehensibly far removed.

5Fate, perhaps it measures us with spans of
being
that appear to us strange;
Think of how many spans there are from
girl to man,
when she both shuns and watches him.

همه چیز دور است-، و هیچ کجا این حلقه فرو نمی‌بندد.
• / بنگر تُنگ را بر میز آماده‌ی شادمانی،
چه بیگانه است سیمای ماهی.

***

ماهیه‌ها گنگ‌اند....، روزگاری چنین باور داشتند. که می‌دانند؟
اما بلاخره، آیا جایی نیست تا بتوان، با آنچه
زبان ماهیان بود، بدون حضورشان سخن گفت؟

<p>Alles ist weit—, und nirgends schließt sich der Kreis. <i>10</i>Sieh in der Schüssel, auf heiter bereitetem Tische, seltsam der Fische Gesicht. Fische sind stumm . . . , meinte man einmal. Wer weiß? Aber ist nicht am Ende ein Ort, wo man das, was der Fische Sprache wäre, ohne sie spricht?</p>	<p>Everything is far—, and nowhere does the circle close. <i>10</i>See the plate on the gaily prepared table, how uncommon the fish's face. Fish are mute . . . , one once thought. Who knows? But in the end, is there not a place where one, what for fish would be language, without them speaks?</p>
---	---

آشویتز نیشیناڭ سوم

گئورگ تراکل

گئورگ تراکل

۱۸۸۷-۱۹۱۴

آشنایی

شعر گئورگ تراکل Georg Trakl (۱۸۸۷-۱۹۱۴) را منتقدان با جنبشهای هنری مدرن مربوط می‌دانند. لحن تاریک و درون‌نگرانه‌اش در اکسپرسیونیسم آلمان تأثیر فراوان گذاشت. خویشاوندی با ایماژیسم نیز در سبک گیرای بصری او به جا مانده است. بعلاوه، جریان رؤیامانند تصاویر در شعرهایش به گمان برخی مفسران به سوی نگارش خودبخود سورئالیستها و کژتابی و مرگ می‌گراید. بیشترین پیوستگی ادبی را تراکل با سمبولیستهای قرن نوزدهم فرانسه دارد، بویژه با آرتور رمبو Arthur Rimbaud. به دنبال کشف او، بختک در تراکل نیز شکل گرفت.

از نکات مهم در سالهای نخست زندگانی‌اش در سالزبورگ رابطه‌ی سربسته و رازآمیز اوست با خواهر بزرگش. منتقدان اغلب او را الهامبخش شعر 'خواهر' و سیمایی رمزی و چندگانه در شعرهای تراکل بر می‌شمارند. تراکل در مدرسه‌ی ابتدایی کاتولیک حاضر شد، در حالیکه آموزشهای دینی پروتستان را می‌گرفت؛ دانش‌آموز مؤفقی نبود و عاقبت در مدرسه دوام نیاورد و بیرون آمد. با این همه، بعدها در دانشگاه وین داروشناسی خواند، رشته‌ای که به کمک آن تا آخر عمر از داروها بهره ببرد. بزودی پس از اتمام دانشگاه به ارتش اتریش فرا خوانده شد و به رسته‌ی بهداری پیوست. با بازگشت به زندگی، تراکل شغلی در داروخانه پیدا کرد، ناکام در سازگاری با روال عادی کار، و در ارتش نام‌نویس کرد. در ۱۹۱۲، در حالیکه در اینسبروک اقامت گزید، با لودویگ فن فیکر Ludwig von Ficker آشنا شد،

ویرایشگر مجله‌ی برنر *Der Brenner*. فیکر دوست و حامی تراکل در سالهای باقی زندگی کوتاهش ماند، و شعرهایش را پی‌درپی در مجله‌ی ادبی خود چاپ می‌کرد. تراکل از مرگی خودخواسته در بیمارستانی لهستانی مرد. وی بیش از اندازه دارو خورده بود.

منتقدان بر این باورند، گرچه تراکل از کودکی شعر می‌نوشته است، بهترین کارهایش را در دو سال آخر زندگانی‌اش سروده است، و پیشرفتی آشکار را از تلاشهای پیش از ۱۹۱۲وی را نشان می‌دهند. عذاب شخصی و حس ناگزیر بیم و آشفتگی بر شعرهای نخستینش تفوق دارد. اما لحن شعرهای بعدی تراکل غیرشخصی و گنگ است. وی بر ذهنیت عالی خود شاعری پیشینش اشراف می‌یابد و دیدگاه وجودی‌اش را جامعیت دهد. برخی منتقدان این ویژگی تازه را در شعرهای کامل تراکل عینیتی اسطوره‌ای می‌دانند، جهانی ناچار پنهان، پاره‌پاره، مجموعه‌ای از نمادها و مضمونهایی اغلب تکراری و بدون معنایی همسان و پایدار. و البته جانی دردمند در برابر تباهی و هبوط آدمی اینها را به هم می‌آورد، گرچه نابخردانه.

در دو سال آخر زبانش ساده و روشن بود، حتی در ترجمه، همچنان که در برگردانهایش از هولدرلین، با تخیلی نیرومند و دقیق، تأملی تیره و تار، و برداشتی استادانه از رنگ. در وصف مرگ، زوال، و پادافره نوشت، خود را در استعاره‌ای غنایی پنهان کرد. می‌دید جهان بر او چنگ می‌اندازد اما در شعرش گریزگاهی نمی‌یابد. وی شعر را 'توبه‌ای ناتمام' imperfect penance برای 'گناه نبخشوده' unabsolved guilt تعریف می‌کرد. هربرت لیندنبرگر Herbert Lindenberger در 'گئورگ تراکل نوشت، «طرزی والا lofty stance، حیطة‌ای کیهانی، و رفت‌وآیند موسیقی در شعر تراکل اکنون او را، کنار ریلکه، آخرین نماینگر بزرگ سنت والای ادبیات در آلمان می‌نشانند.»

MUSIK IM MIRABELL

Ein Brunnen steht. Die Wolken stehn
In klarem Blau die wägen zarten
Besänftigt alle Mäuschen gehn
Am Abend durch den alten Garten

Das Alleen Mäurer ist ergrünt,
Ein Vogelzug strift in die Weiten
Ein Feuer im toten Augen schaut
Nach Schilf, das in Dornen blühen

Das Laub fällt in den Brunnen
Und kreist herein durchs alte Fenster
Ein Fels erschien güte out im Raum
Und macht trübe Angestgespenster

Ein weißer Fremdling tritt ins Haus.
Ein Hund stürzt durch verfallene Gänge.
Die Mauer löscht eine Lampe aus
Das Ohr hört nichts. Senatenlänge.

GEORG TRAKL
1887 - 1914

شعرها

۱ . شبانه

امشب درون چشمانم آبی به پایان می‌رسد،
طلای قرمز قلبم. آه چه قدر هنوز روشنایی می‌سوزد!
ردای اندوهت هبوط طولانی را در بر می‌گیرد.
لبان قرمزت پریشانی دوستانت را مهر و موم می‌کند.

<p>1. Nachts</p> <p>Die Bläue meiner Augen ist erloschen in dieser Nacht, Das rote Gold meines Herzens. O! wie stille brannte das Licht. Dein blauer Mantel umfing den Sinkenden; Dein roter Mund besiegelte des Freundes Umnachtung.</p>	<p>1. At Night</p> <p>The blueness dies out in my eyes tonight, the red gold of my heart. O how still the light burns! Your cloak of sadness encircles the long descent. Your red lips seal your friend's unhinging.</p>
--	---

Translated by Eric Plattner

۰۲. زوال

بر تالاب سفید
پرنندگان وحشی پر کشیده‌اند.
شامگاهان بادی سرد از جانب ستاره‌ی ما می‌وزد.
***

پیشانی شکافته‌ی شب می‌خمد
هر گورمان.
در پای بلوط‌بها بر زورقی سیمین می‌جنبیم.

<p>2. U ntergang (<i>An Karl Borromaeus Heinrich</i>)</p> <p>Über den weißen Weiher Sind die wilden Vögel fortgezogen. Am Abend weht von unseren Sternen ein eisiger Wind.</p> <p>Über unsere Gräber 5Beugt sich die zerbrochene Stirne der Nacht. Unter Eichen schaukeln wir auf einem silbernen Kahn.</p>	<p>2. Downfall (<i>To Karl Borromaeus Heinrich</i>)</p> <p>Over the white pond the savage birds draw away. At twilight an icier wind blows about our star.</p> <p>The split forehead of night bends 5across our graves. Under oaks we shudder on a silver barge.</p>
--	---

همواره به صدا در می‌آیند دیوارهای سپید شهر.
به زیر طاقی از خار
ای برادرم بالا می‌رویم- ما عقربه‌های کور به سمت نیمه‌شب.

<p>Immer klingen die weißen Mauern der Stadt. Unter Dornenbogen O mein Bruder klimmen wir blinde Zeiger gen Mitternacht.</p>	<p>Forever ring the whitewashed walls of the city. Under a dome of thorns O my brother we climb—blind hour hands to midnight.</p>
--	---

Translated by Eric Plattner & Joseph Suglia

۳. الیس

۱

سکون محض این روز طلایی.
در پای درختان کهن سال بلوط
پیدایت می‌شود، الیس، ذریه‌ای غنوده با چشمان گرد.

***

آبیشان چرت عشاق را باز می‌تاباند،
هو آه‌های گلگونشان
بر لبانت می‌پلاسد.

***

<p>2. Elis</p> <p>1. Vollkommen ist die Stille dieses goldenen Tags. Unter alten Eichen Erscheinst du, Elis, ein Ruhender mit runden Augen.</p> <p>Ihre Bläue spiegelt den Schlummer der Liebenden. 5An deinem Mund Verstummt ihre rosigen Seufzer.</p>	<p>2. Elis</p> <p>1. The absolute stillness of this golden day. Under ancient oak trees you appear, Elis, a dormant seed with round eyes.</p> <p>Their blueness reflects the slumber of lovers, 5whose rosy sighs die on your lips.</p>
--	--

شامگاهان ماهیگیران دامهای سنگینشان را بیرون می‌کشند.

و چوپانی نیکو

گله‌اش را بر حاشیه‌ی جنگل راه می‌برد.

۰ / ایس، چه روزهایت راستین‌اند!

***

بی‌گفتگو، کنار دیوارهای برهنه،

رازداری آبی درختان زیتون فرو می‌افتد.

و ترانه‌ی تاریک پیرمردی فرو می‌نشیند.

***

قایقی طلایی

۱۵ به پس و پیش می‌جنبد، ایس- قلبت در پیش آسمان خرابه.

۲

نوایی خوش در سینه‌ی ایس می‌پیچد

شامگاهان

هنگامی که سر در بالش سیاه فرو می‌برد.

***

سایه‌ی شکار

۰۲ خشنود در بیشه‌زار پر خار خون می‌ریزد.

***

<p>Am Abend zog der Fischer die schweren Netze ein. Ein guter Hirt Führt seine Herde am Waldsaum hin. <i>100!</i> wie gerecht sind, Elis, alle deine Tage.</p> <p>Leise sinkt An kahlen Mauern des Ölbaums blaue Stille, Erstirbt eines Greisen dunkler Gesang.</p> <p>Ein goldener Kahn <i>15</i>Schaukelt, Elis, dein Herz am einsamen Himmel.</p> <p>2. Ein sanftes Glockenspiel tönt in Elis' Brust Am Abend, Da sein Haupt ins schwarze Kissen sinkt.</p> <p>Ein blaues Wild <i>20</i>Blutet leise im Dornengestrüpp.</p>	<p>At evening the fishermen drew in their heavy nets. A good shepherd leads his herd to the edge of the woods. <i>100</i>, Elis, how just are your days!</p> <p>Wordlessly, by barren walls, the blue secrecy of olive trees descends. An old man's dark song dies away.</p> <p>One golden boat <i>15</i>rocks back and forth, Elis—your heart to the deserted sky.</p> <p>2. A sweet chiming ripples in Elis's breast at evening when his head sinks into the black pillow.</p> <p>The shadow of the hunted <i>20</i>bleeds in peace in the barbed thicket.</p>
--	--

درخت قهوه‌ای تک‌افتاده‌ای آنجا برپاست،
میوه‌های آبی‌اش فرو افتاده‌اند.

***

نمادها و ستارگان
به زیر می‌آیند، بی‌جان، در تالاب شب.

***

۲۵ زمستان به پشت تپه رسیده است.

***

شبانه
کبوتران آبی عرق تگری را می‌نوشند
از پیشانی بلورین ایس.

***

همواره بر دیوارهای سیاهگون می‌وزد
۳۰ باد واگذاشته‌ی خداوندی.

<p>Ein brauner Baum steht abgeschieden da; Seine blauen Früchte fielen von ihm.</p> <p>Zeichen und Sterne Versinken leise im Abendweiher.</p> <p>25Hinter dem Hügel ist es Winter geworden.</p> <p>Blaue Tauben Trinken nachts den eisigen Schweiß, Der von Elis' kristallener Stirne rinnt.</p> <p>Immer tönt 30An schwarzen Mauern Gottes einsamer Wind.</p>	<p>A brown tree stands cloistered there, its blue fruit falling away.</p> <p>Signs and stars go under, breathless, in the night-pond.</p> <p>25Behind the hill winter has come.</p> <p>By night blue doves drink the glacial sweat from Elis's crystal brow.</p> <p>Forever whines by the blackened walls 30God's forsaken wind.</p>
--	--

Translated by Eric Plattner

۴. آواز شامگاهی

شامگاهان، آن گاه که بر باریک راههای تاریک راه می‌افتیم،
رویارویمان خویشتنهای رنگ‌برگشته‌مان ظاهر می‌شود.

***

عطشناک

از آب سفید برکه می‌نوشیم،
هگوارایی کودکی سوگوارمان.

***

بیزار، در پای اقطی می‌آساییم
تا مرغان نوروزی تازه برآمده را نظاره کنیم.

***

4. Abendlied

Am Abend, wenn wir auf dunklen
Pfadern gehn,
Erscheinen unsere bleichen Gestalten
vor uns.

Wenn uns dürstet,
Trinken wir die weißen Wasser des
Teichs,
5Die Süße unserer traurigen Kindheit.

Erstorbene ruhen wir unterm
Hollundergebüsch,
Schaun den grauen Möven zu.

4. Evening Song

At evening, when we walk on dark
trails,
our bleached selves appear before us.

Thirsty
we drink from the pond's white water,
5the sweetness of our mournful
childhood.

Weary, we rest beneath the elderberry
to behold the dawning gulls.

ابره‌های بهاری بر فراز خیالات ظلمانی شهر بر می‌آیند-
مات، روزهای شکوهمند راهبان.

***

ه | آن گاه که دستان نحیفت را می‌گیرم
چشمان گردت نجیبانه بر من به هم فرو می‌شکنند.
از دیرباز این گونه بود.

***

و هنوز، هنگامی که ترانه‌های تاریکتر بر فراز روح می‌بارند،
تو ظاهر می‌شوی-سفیدی- در چشم‌اندازهای پاییزی دوستت.

<p>Frühlingsgewölke steigen über die finstere Stadt, Die der Mönche edlere Zeiten schweigt.</p> <p>10Da ich deine schmalen Hände nahm Schlugst du leise die runden Augen auf, Dieses ist lange her.</p> <p>Doch wenn dunkler Wohllaut die Seele heimsucht, Erscheinst du Weiße in des Freundes herbstlicher Landschaft.</p>	<p>Spring clouds rise above the town's dark thoughts— mute, the monks' nobler days.</p> <p>10As I took your tiny hands your round eyes gently broke upon me. This was long ago.</p> <p>And yet, when darker songs descend upon the soul, you appear—a whiteness—in your friend's autumn landscape.</p>
---	--

Translated by Eric Plattner

۵. هوهنبرگ

اتاق خالی است. زوال در خانه.
پرتو یک‌ه‌ی ماه
و زادنی بر حاشیه‌ی درختزار تازه برآمده.

***

همواره اندیشه‌هایت به چهره‌ی خاکسترگون مردم می‌گراید،
ه‌برخاسته از تیمارستان زمان.
بر شاخه‌های سبز خیالباف مشتاقانه خم می‌شوی.

***

5. Hohenburg

Es ist niemand im Haus. Herbst in
Zimmern;
Mondeshelle Sonate
Und das Erwachen am Saum des
dämmernden Walds.

Immer denkst du das weiße Antlitz des
Menschen
5Ferne dem Getümmel der Zeit;
Über ein Träumendes neigt sich gerne
grünes Gezweig,

5. Hohenburg

The house is empty. Fall in the room.
The moon's lone glow
and a birth at the edge of the dawning
woods.

Forever your thoughts turn to the ashen
face of your people,
5removed from the bedlam of time.
Over the dreamer green branches bend
eagerly,

با بازوان کوفته ستاره‌اش آواز آوازه‌ها را می‌پیچاند.
به طرف پنجره‌ی خالی از سکنه بر می‌خیزد.

***

○ این گونه بیگانه در سیاهی به لرزه در می‌آید،
آن سان که پلک‌هایش نجیبانه می‌پرهیزند از
آن دور افتاده. نجوای نقره‌ای باد در راهرو.

<p>Kreuz und Abend; Umfährt den Tönenden mit purpurnen Armen sein Stern, Der zu unbewohnten Fenstern hinaufsteigt.</p> <p><i>10</i>Also zittert im Dunkel der Fremdling, Da er leise die Lider über ein Menschliches aufhebt, Das ferne ist; die Silberstimme des Windes im Hausflur.</p>	<p>cross and evening. With bruised arms his star envelops the Song of Songs. Towards the unpeopled window it ascends.</p> <p><i>10</i>Thus the stranger shudders in blackness, as his eyelids gently recede over the far-off one. The silver voice of the wind in the hallway.</p>
---	--

Translated by Eric Plattner

۶. در شاخ و برگ قرمز سرشار از تار

در شاخ و برگ قرمز سرشار از تار
گیسوان زرد دختر موج میزند
بر نرده، جایی که آفتابگردانها پا می‌فشرند.
ارابه‌ای طلایی در آن سوی ابرها می‌راند.

***

در سایه‌های قهوه‌ای سالخوردگان
خاموش می‌مانند، خموشانه به هم می‌پیچند.
یتیمان برای مارها آواز می‌خوانند-دل‌انگیزانه.
مگسها در جویبارهای زرد وزوز می‌کنند.

***

6. Im roten Laubwerk voll Gitarren

Im roten Laubwerk voll Gitarren
Der Mädchen gelbe Haare wehen
Am Zaun, wo Sonnenblumen stehen.
Durch Wolken fährt ein goldner Karren.

5In brauner Schatten Ruh verstummen
Die Alten, die sich blöd umschlingen.
Die Waisen süß zur Vesper singen.
In gelben Dünsten Fliegen summen.

6. In Red Foliage Full of Guitars

In red foliage full of guitars
the girls' yellow hair waves
at the fence, where sunflowers persist.
A golden chariot steers through the
clouds.

5In brown shadows the ancients
grow dumb, and dumbly entwine.
The orphaned ones sing vespers—
sweetly.
Flies hum in the yellow haze.

کنار برکه زنان در کار شستشویند.
۱۰ کتانهای آویزان موج می‌زنند
دختر بچه‌ای، که بسیار دوست داشته‌ام،
از میان شب تازه دمیده باز می‌آید.

***

از آسمان پاک پرستوها خود را فرو می‌اندازند
درون گودالهایی سبز بارور از تباهی.
۱۵ گرسنه سیر می‌شود از
شبح نان و ادویه.

<p>Am Bache waschen noch die Frauen. 10Die aufgehängten Linnen wallen. Die Kleine, die mir lang gefallen, Kommt wieder durch das Abendgrauen.</p> <p>Vom lauen Himmel Spatzen stürzen In grüne Löcher voll Verwesung. 15Dem Hungrigen täuscht vor Genesung Ein Duft von Brot und herben Würzen.</p>	<p>In the stream the women wash. 10The hung linen undulates. The little girl, long dead to me, returns throughout the dawning night.</p> <p>From the tender sky sparrows fling themselves into green holes pregnant with rot. 15The hungry are filled with the ghost of bread and spices.</p>
---	---

Translated by Eric Plattner

۰۷. بشر

رودر روی مفاک آتشناک،
طنین سمها، جبین جنگاوران محکوم به فنا،
درمیان پژواک کوبه‌ی چکمه‌های مه-خوناگین، مرگ آهنین ناقوس را می‌نوازد،
وامی‌گذارد، سیاه را در مخهای آبی:
ه‌اینک ابرِ شبِ عید: هنگامه‌ی پیگرد، و غافل ماندن و سکه‌های خونالود.

روشنایی از میان خباثت راه می‌جوید، شام واپسینش.
سکوتی موقر در نان و شراب جا می‌گزیند،
و آن دوازده تن می‌گسلند.
در تمام طول شب آنان در رؤیا زیر شاخه‌های زیتون شیون سر می‌دهند.
• توماس مقدس Saint Thomas دستش را در دل زخم می‌غلطانَد.

<p>7. Menschheit</p> <p>Menschheit vor Feuerschlünden aufgestellt, Ein Trommelwirbel, dunkler Krieger Stirnen, Schritte durch Blutnebel; schwarzes Eisen schellt, Verzweiflung, Nacht in traurigen Gehirnen: 5Hier Evas Schatten, Jagd und rotes Geld. Gewölk, das Licht durchbricht, das Abendmahl. Es wohnt in Brot und Wein ein sanftes Schweigen Und jene sind versammelt zwölf an Zahl. Nachts schrein im Schlaf sie unter Ölbaumzweigen; 10Sankt Thomas taucht die Hand ins Wundenmal.</p>	<p>7. Mankind</p> <p>Face to face with the fire-abyss, thundering hooves, the doomed brows of warriors, across the blood-fog footsteps echo, the iron death knells, surrender, black in blue brains: 5here Eve's cloud, in pursuit, the passing over and bleeding coins. Light breaks through the malignancy, his last meal. A swelling silence dwells in bread and wine, and the twelve are cleaved. All night they wail in their dreams beneath the olive branches. Saint Thomas plunges his hand into the 10heart of the wound.</p>
---	---

Translated by Eric Plattner

۸. هفتگاه مرگ

این گونه سیمای آبی بهار برمی‌آید. در زیر درختان شیرخوار
ظلمات درون شامگاه و رحلت سرگردان است.
گلایه‌ی کم‌جان توکا می‌رسد.
شب در خود تپیده ظاهر می‌شود، خونریزشی خودسر،
هنوحه‌ای که می‌خلد ژرف درون دامنه‌ی کوه.

***

شاخه‌های شکوفای سیب در هوای نمدار می‌جنبند.
برآشفندگان نقره‌پوش خود را از هم می‌گشایند، [۴]
مرگ تق‌تق می‌کند بر دیدگان سراسیمه‌ی شب، خش‌خش ستارگان،
آوازی نجواوار از میان گهواره.

Tangles unhinge their silver *

8. Siebengesang des Todes

Bläulich dämmt der Frühling; unter
saugenden Bäumen
Wandert ein Dunkles in Abend und
Untergang,
Lauschend der sanften Klage der
Amsel.
Schweigend erscheint die Nacht, ein
blutendes Wild,
5Das langsam hinsinkt am Hügel.

In feuchter Luft schwankt blühendes
Apfelgezweig,
Löst silbern sich Verschlungenes,
Hinsterbend aus nächtigen Augen;
fallende Sterne;
Sanfter Gesang der Kindheit.

8. Seven-Song of Death

So dawns the blue face of spring.
Beneath the suckling trees
a darkness strays into evening and
demise.
The blackbird's feeble complaint is
caught.
The stifled night appears, a wild
bleeding,
5dirge burrowing deeper into the
hillside.

Flowering apple-branches sway in the
damp air.
Tangles unhinge their silver,
death rattles over the night's fluttering
eyes, clatter of stars,
the whispered song from the cradle.

۱۰ آن خفته در فرودستِ درختزار رو به سیاهی بر می‌خیزد، فرود آمده،
و چشمه‌ی آبی‌فام، راهش را سنگین در تپه می‌پوید،
و آن پلکهای از رنگ رفته پس رفتند
بی‌گفتگو بر سیمای پوشیده از برفش.

***

و ماه جانور قرمز را شکار کرد
۱۵ از میان غارش.
و آه‌کشان، جان داد-شیون گزنده‌ی زنان.

***

بیگانه‌ی سفید، فروزنده، بر آورده دستانش را
به سوی آن ستاره.
مردگان در سکوت ملک ویرانه‌شان را وا می‌گذارند.

***

۲۰ آه تندیس نکبتبار انسان-برساخته از فلزهای بی‌مهر،
شب و هراس در جنگل ته آب
و آن کوره‌ی بیابانی جانوران،
چشم بی‌جنبش روح.

***

سوار بر کرجی سیه‌فام میان سیلانهای موج‌انداز،
۲۵ انبوه ستارگان ارغوانی، و شاخه‌ها، مرغزار شکوفا،
افتاده بر او،
خشخاش زاییده از ابری نقره‌ای.

<p>10Erscheinender stieg der Schläfer den schwarzen Wald hinab, Und es rauschte ein blauer Quell im Grund, Daß jener leise die bleichen Lider aufhob Über sein schneeiges Antlitz;</p> <p>Und es jagte der Mond ein rotes Tier 15Aus seiner Höhle; Und es starb in Seufzern die dunkle Klage der Frauen.</p> <p>Strahlender hob die Hände zu seinem Stern Der weiße Fremdling; Schweigend verläßt ein Totes das verfallene Haus.</p> <p>20O des Menschen verweste Gestalt: gefügt aus kalten Metallen, Nacht und Schrecken versunkener Wälder Und der sengenden Wildnis des Tiers; Windesstille der Seele.</p> <p>Auf schwärzlichem Kahn fuhr jener schimmernde Ströme hinab, 25Purpurner Sterne voll, und es sank Friedlich das ergrünte Gezweig auf ihn, Mohn aus silberner Wolke.</p>	<p>10Down to the blackened woods the sleeper, arisen, descended, and the blue spring, it wheezed its way through the valley, that those bleached eyelids receded wordlessly over his snow-covered face.</p> <p>And the moon hunted the red beast 15from its cave. And sighing, it died—the bitter lament of women.</p> <p>The white stranger, luminous, raised his hands to the one star. In silence the dead abandon their ruined tenement.</p> <p>20O the blasted stature of man—forged out of loveless metals, night and horror in the sunken woods and the crematory wilderness of beasts, the windless eye of the soul.</p> <p>On the blackish barge he embarked down the shimmering currents, 25plenary of purple stars, and the branches, budding green, sank upon him, poppy born from a silver cloud.</p>
--	--

Translated by Eric Plattner

۹. موشها

ماه شکارچی سراسر پرچین را می‌برد.
از لبه‌ی بام سایه‌ای فرو می‌افتد.
پنجره‌هایی تهی بی هیچ کلامی؛
بالای پله‌هابه و رجه‌وورجه در آمده‌اند.

***

و این سو آن سو صغیرهای تیز
و بازدم بخار خاکستری مستراح
به سویتان می‌رسد،
شبح در سراسر مهتاب می‌لرزد

***

9. Die Ratten

In Hof scheint weiß der herbstliche
Mond.

Vom Dachrand fallen phantastische
Schatten.

Ein Schweigen in leeren Fenstern
wohnt;

Da tauchen leise herauf die Ratten

5Und huschen pfeifend hier und dort
Und ein gräulicher Dunsthauch wittert
Ihnen nach aus dem Abort,
Den geisterhaft der Mondschein
durchzittert

9. The Rats

The hunter's moon cuts straight through
the farmyard.

From the roof's edge a shadow descends.
The window empties itself without a
word.

Up the stairs, below one's breath, the rats
cavort.

5And the scuttling whistles here and there
and the grizzly whiff of your human stink
gives you away,
the ghost in the moonlight trembles
through and through

و تقلاهای آزمندانهای بی‌پایانشان را بر شما
و خانه‌ها و طویله‌ها وا می‌گذارند،
آکنده از غله و میوه.
در تاریکی بیرون باد سوزناک می‌کوبد و می‌گریزد.

Margarete Jeanne (Grete, Gretl) Trakl

Und sie keifen vor Gier wie toll
10Und erfüllen Haus und Scheunen,
Die von Korn und Früchten voll.
Eisige Winde im Dunkel greinen.

and their bottomless greed tugs at you
10and the houses and barns comply,
pregnant with corn and fruit.
In the dark out there the icy wind thrashes
and weeps.

Translated by Eric Plattner

۱۰. تا شامگاه قلبم

شامگاهان بانگ خفاشها.
دو اسب سیاه در مرغزار بیورتمه می‌روند.
افزایی سرخ خش‌خش می‌کند.
بر سر راه مهمانخانه‌ای کوچک بر آواره نمایان می‌شود.
خوش باد مزه‌ی شراب تازه و گردوها.
خوش باد: تلوتلو گذشتن، سرمست، در جنگلی رو به روشنایی.
طنین‌انداز، در میان پیچ‌درپیچ‌های تاریک، زنگهای جانگداز.
شب‌نم بر رخسارش می‌چکد.

10. Zu Abend mein Herz

Am Abend hört man den Schrei der
Fledermäuse.
Zwei Rappen springen auf der Wiese.
Der rote Ahorn rauscht.
Dem Wanderer erscheint die kleine
Schenke am Weg.
5Herrlich schmecken junger Wein und
Nüsse.
Herrlich: betrunken zu taumeln in
dämmernden Wald.
Durch schwarzes Geäst tönen
schmerzliche Glocken.
Auf das Gesicht tropft Tau.

10. Towards Evening, My Heart

The screeching of bats at evening.
Two horses lope in the meadow.
The red maple shivers.
To the wanderer, a small tavern appears
in the distance.
5It is good to taste young wine and nuts.
It is good: to lurch, drunken, into the
dawning woods.
Tolling, through the black tangle, the
dolorous bells.
Dew drops on the face.

Translated by Eric Plattner

۱۱. گرودک *Grodek**

شامگاهان بیشه‌زاران پاییزی طنین می‌اندازند
با سلاح‌های مرگبار. بر دشتهای زرین
و دریاچه‌های آبی، خورشید
تاریک‌تر می‌چرخد. شب احاطه می‌کند
ه‌جنگاوران محتضر را و سوگواری سرکشانه را
بر دهانهای تکه‌پاره‌شان.
باز آنجا در مرغزار گرد می‌آیند ساکت
ابرهایی سرخ که خدایی خشمگین گنجانده است.
خون ریخته، و سردی ماه.
همه‌ی راهها به زوالی سیاه می‌رسند.
در زیر شاخسار طلایی شب و ستارگان

*گرودک *Grodek* شهری است در لهستان. تراکل مدتی از خدمت سربازی‌اش را در آنجا گذراند و خواست با شلیک گلوله‌ای
خود را خلاص کند. گرودک واپسین سروده‌ی اوست.

11. Grodek

Am Abend tönen die herbstlichen
Wälder
Von tödlichen Waffen, die goldnen
Ebenen
Und blauen Seen, darüber die Sonne
Düstrer hinrollt; umfängt die Nacht
5Sterbende Krieger, die wilde Klage
Ihrer zerbrochenen Münder.
Doch stille sammelt im Weidengrund
Rotes Gewölk, darin ein zürnender Gott
wohnt
Das vergoßne Blut sich, mondne Kühle;
10Alle Straßen münden in schwarze
Verwesung.
Unter goldnem Gezweig der Nacht und
Sternen

11. Grodek

At evening the autumn woodlands ring
With deadly weapons. Over the golden
plains
And lakes of blue, the sun
More darkly rolls. The night surrounds
5Warriors dying and the wild lament
Of their fragmented mouths.
Yet silently there gather in the willow
combe
Red clouds inhabited by an angry god,
Shed blood, and the chill of the moon.
10All roads lead to black decay.
Under golden branching of the night
and stars

سایه‌ی خواهر از میان بیشه‌ی خاموش می‌خرامد
تا ارواح قهرمانان را خوشامد گوید، سرهای خون‌ریز را.
و به‌نرمی در نیزار نیلبکهای تیره‌ی پاییز می‌نوازند.
۱۵ آه، ای سوگواری سرفرازانه! – شما قربانگاههای زمخت،
زبان‌های داغ روح اکنون از دردی جانکاه جان می‌گیرد:
نازاده نوادگان.

<p>Es schwankt der Schwester Schatten durch den schweigenden Hain¹, Zu grüßen die Geister der Helden, die blutenden Häupter; Und leise tönen im Rohr die dunklen Flöten des Herbstes. <i>150</i> stolzere Trauer! ihr ehernen Altäre Die heiße Flamme des Geistes nährt heute ein gewaltiger Schmerz, Die ungebornen Enkel.</p>	<p>A sister's shadow sways through the still grove To greet the heroes' spirits, the bloodied heads. And softly in the reeds Autumn's dark flutes resound. <i>150</i> prouder mourning! - You brazen altars, The spirit's hot flame is fed now by a tremendous pain: The grandsons, unborn.</p>
--	---

اشتفان

گئورگه

Anton Stefan

George

۱۸۶۸-۱۹۳۳

آشنایی

شاعر آلمانی اشتفان آنتون گئورگه Stefan Anton George در ۱۹۶۸ در دهکده‌ی بودشایم Büdesheim در نزدیکی بینگن Bingen زاده شد، شهری کوچک اما کهن بر کرانه‌ی راین. در ۱۸۷۳ خانواده‌اش به بینگن آمدند. پدرش در آنجا نخست مهمانخانه‌دار بود و بعد به کار شراب پرداخت. از ۱۸۸۲ تا ۱۸۸۸ در دارمشتات Darmstadt به دبستان رفت. در طی دو سال بعد با نخستین سفرهایش به خارج از کشور، از لندن و ایتالیا و مهمتر پاریس سر درآورد. در پاریس با شاعران سمبولیست فرانسوی و بالاتر از همه اشتفان مالارمه Stéphane Mallarmé دیدار کرد، که سرمشقی بود برای آغاز زندگانی ادبی‌اش. با چند استثنا، وضعیت ادبی آلمان در آن زمان از یک طرف با پساکلاسیسمی کم‌بویه، و از سوی دیگر با ناتورآلیسمی زمخت آمیخته بود، و هر دو را گئورگه نمی‌پسندید. انگاره‌ی شعر ناب مالارمه بدون هیچ ارتباط اجتماعی، و این باورش که تأویل ارفه‌گون از زمین یگانه خویشکاری شاعر است و اینکه هر آنچه مقدس است و می‌خواهد مقدس بماند، خود را درون رمزها می‌پیچاند، مانند وحی و سحری راستین بر گئورگه‌ی جوان فرود آمد. از ۱۸۸۹ به بعد سه ترم در دانشگاه برلین نام‌نویسی کرد، اما تنها در چند جلسه‌ی سخنرانی نشست. از کمی مانده به انتشار نخستین جلد شعرهایش در ۱۸۹۰ تا پایان زندگانی‌اش، شیوه‌ای یکسان را در پیش گرفت. هرگز در خانه‌ای از خود نزیست- نه اینکه نمی‌توانست آن را به دست آورد، چنان که ثروت سعادت‌باری از والدینش به ارث برد، اما به سبب راهی که خود برگزیده بود، مهمان‌دوستان و ستایشگرانش در برلین باقی ماند، و نیز

در مونیخ، هایدلبرگ، باسل، یا جاهای دیگر بویژه ایتالیا و پاریس. از نشر کتابهای پرهیز داشت، و آنها را فقط خصوصی نشر می‌داد. بعلاوه، ویژگی محرمانه‌ی نوشته‌هایش را با غرابت ارتوگرافیک orthographic و فن چاپ typography تزئینی ویژه‌ای نشان می‌داد.

حلقه‌ی بعدها نامدار کریس Kreis از دوستان همندیش گئورگه کمابیش در همان زمان شکل گرفت. شامل رفقای بود کمابیش همسن و همسان خودش، نه آن گونه که بعدها مریدان بسیار جواتر گئورگه، خداوندگار والایشان را ارج می‌گزاردند. با این همه، گاهی عواطف تند گئورگ با مردان جوان آنان را بر می‌آشفت، آن چنان که در مورد هوگو فن هوفمانشتال Hugo von Hofmannsthal رخ داد.

شوربختی وی در ۱۹۰۲ آغاز شد، هنگامی که به پسری در خیابانی در مونیخ نزدیک شد: ماکسیمین کرنبرگر Maximin Kronberger، دانش‌آموزی ۱۴ ساله. وقتی مردی باتشخص از او اجازه می‌گرفت تا از سر «شگفت‌انگیز»ش طراحی کند، پسرک احساس سرافکندگی کرد. روز بعد گئورگه موفق شد از پسر بچه فتوگرافی بردارد. در ملاقات تصادفی بعدی‌شان در خیابان، کرنبرگر فهمید که گئورگه شاعر است. پس از آن والدین ارجمندش پذیرفتند، که آن دو همدیگر را پی‌درپی ببینند، در دیدارهایی نه همیشه بدون تنش. باری، کرنبرگر یک روز پس از

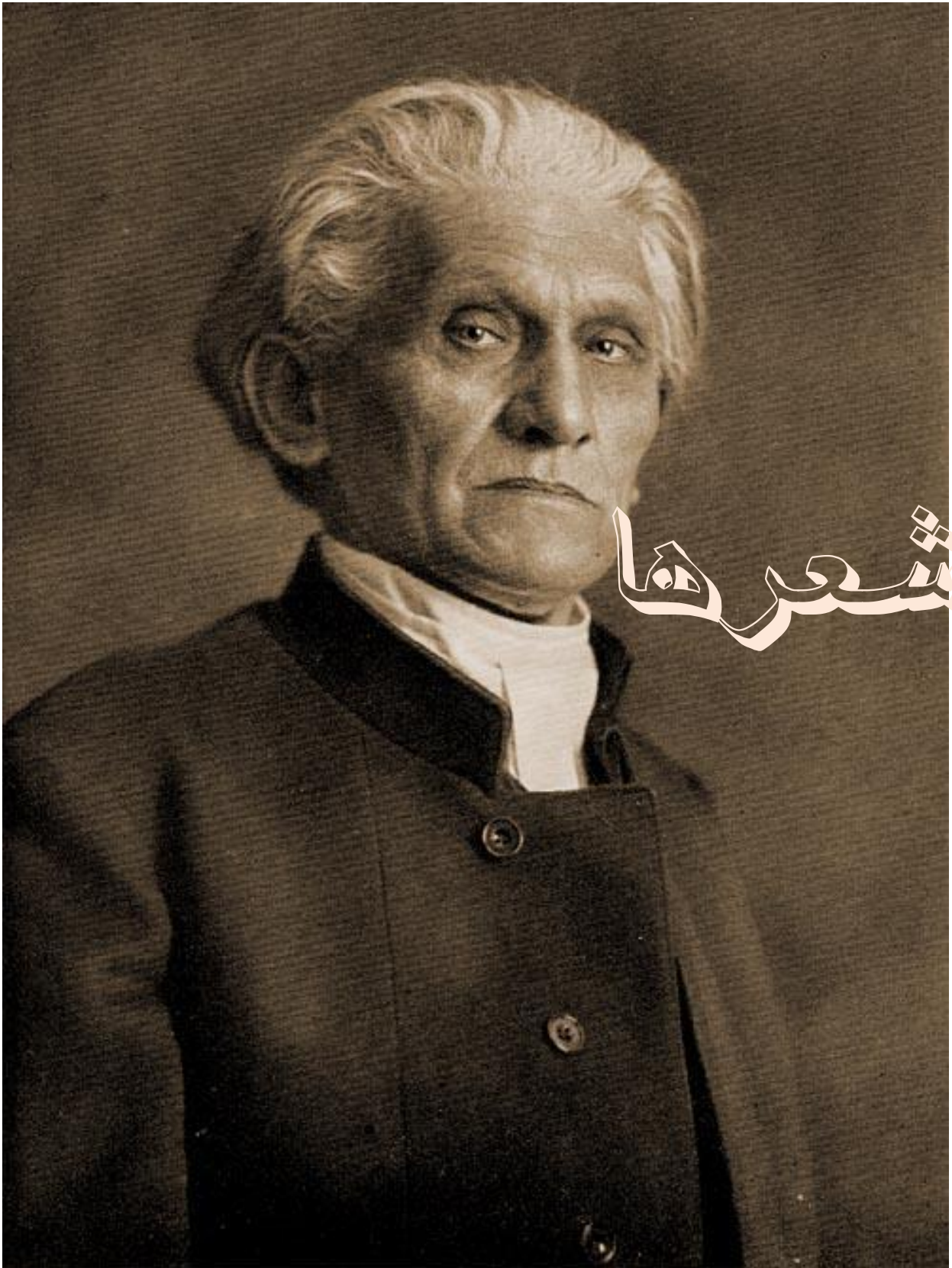
شانزدهمین جشن زادروزش از بیماری حاد جان داد. آنچه گذشت شکوهی شاعرانه بود که گاهی مقایسه می‌شود با یادبودی که داتته برای به‌آتریچه Beatrice نگاشته بود، اما بیشتر به آن الوهیتی می‌مانست که هادریان Hadrian به آنتونیوس Antinous بخشیده است، البته به شیوه‌ای که زمانه رقم می‌زند.

در غوغای سالهای پیش از جنگ جهانی دوم، گئورگه ستاره‌ی رهنمای انگاره‌گراترین شاعران نسل جوان بود، آن گونه که کلاوس مان Klaus Mann (زادسال ۱۹۰۶) به یاد می‌آورد که «ستایشم از او بی‌حد و حصر بود. وی را رهبر و پیام‌آور می‌دانستم، با سیمایی شاهانه و کاهنانه که خود بروز می‌داد. در میانه‌ی تمدنی پوسیده و وحشی، گئورگه شأن انسان و هنر را مجسم می‌ساخت، و نظم و شور و فره و شکوه را درمی‌آمیخت. هر اشاره‌اش سرمشقی بود. زندگی‌نامه‌ی خود را به مثابه‌ی اسطوره‌ای می‌کاوید: همسویی اخلاق و زیبایی‌گویی در راز ماکسیمین تجلی پیدا کرده بود. حالا درمی‌یابیم تلفیق سرشت یونانیت و مسیحیت را. ذهن منسجم اشتفان گئورگه آن کشاکش بنیادی را

درنوردید که هاینریش هاینه با فراست و کیاست می‌جست، و مانند بن‌مایه‌ای تراژیک و واگنری بر کارهای فریدریش نیچه حکم رانده بود. هنگامی که موج سیاه نیهیلیسم تهدید می‌کرد که فرهنگمان را می‌بلعد، او از راه رسید، آن پیشگوی پیکار جو و سلحشور الهام یافته. « بدون شک برخی همانندیها وجود دارد بین

شیوه‌ی گئورگه از اصلاحی هرمی‌شکل بر اساس اشرافیت تازه‌ی روح و روان، و ایدئولوژی جنبشهای فاشیستی آن چنان که در سالهای ۱۹۲۰ در چند کشور اروپایی آغاز به نشو نما کرده بود. در ۱۹۳۳ همه چیز روشن شد. برخی از رفقاییش رستاخیز آلمان را یکدلانه پذیرفتند و دیگران، مانند مسن‌ترین همراهش، شاعر یهودی کارل ولفسکه‌ل Karl Wolfskehl، ناگزیر به مهاجرت شدند. گئورگه خودش، که حالا سخت بیمار بود، بی‌اعتنا به خوشامدگوییهای حاکمین نو، خموش اما نمایانگر، آلمان را ترک کرد تا زندگی‌اش را جایی دیگر به آخر برساند، در لوکارنو، تیکینو Ticino، سوئیس، چهارم دسامبر ۱۹۳۳.

۱ . بیا به پارکی که می گویند مرده است

بیا به پارکی که می گویند مرده است، و از نظر بگذران
سوسوی کرانه های شاداب را در آن سو،
ابره های زنگ ناپذیر با آبی غیر منتظره شان
بر کوره راه و تالاب رنگارنگ نور می افشانند.

***

ه خاکستری ترد، زرد سوزان به غنیمت می برند از
توسه و عوجه، دلپذیر است نسیم.
نه یکسره گل های سرخ کاهل را به نقصان آور،
بل آنها را ببوس و گرد آور و زنجیره شان را حلقه ای ساز.

***

1. Komm in den totgesagten park

Komm in den totgesagten park und schau:
Der schimmer ferner lächelnder gestade,
Der reinen wolken unverhofftes blau
Erhellte die weiher und die bunten pfade.

5Dort nimm das tiefe gelb, das weiche grau
Von birken und von buchs, der wind ist lau,
Die späten rosen welkten noch nicht ganz,
Erlese küsse sie und flicht den kranz,

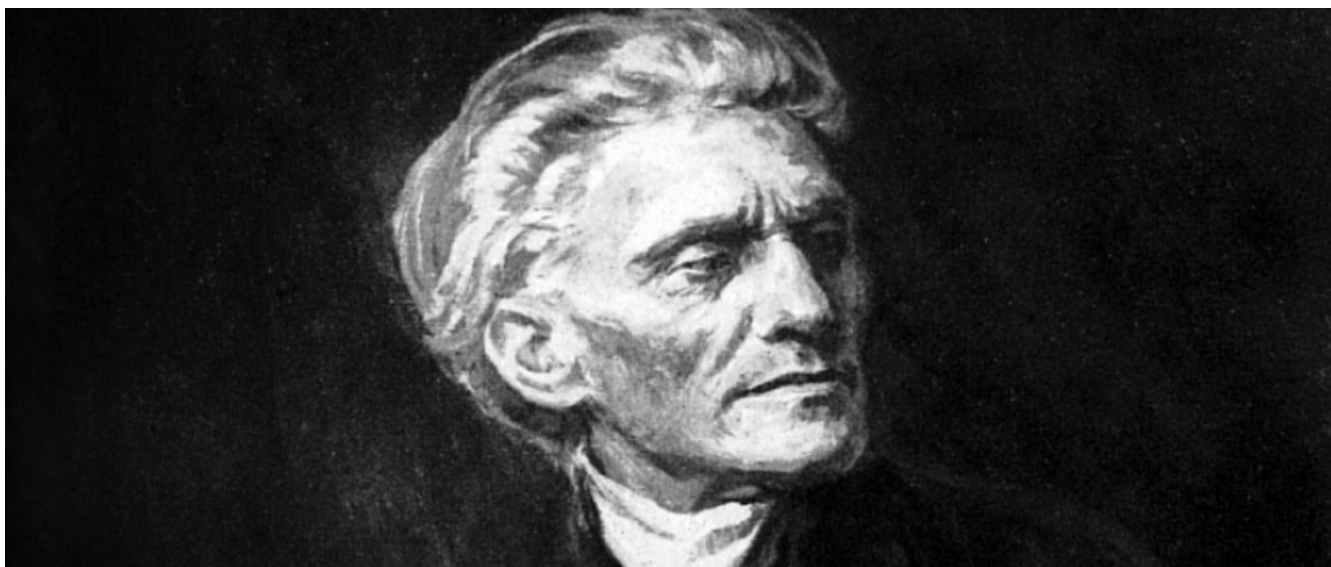
1. Come to the park they say is dead

Come to the park they say is dead, and view
The shimmer of the smiling shores beyond,
The stainless clouds with unexpected blue
Diffuse a light on motley path and pond.

5The tender grey, the burning yellow seize
Of birch and boxwood, mellow is the
breeze.
Not wholly do the tardy roses wane,
So kiss and gather them and wreath the
chain.

جامه‌ای ارغوانی بر پیچ‌وتابهای تاک خودسر،
• سرانجام ستارگان را نباید فراموش کنی،
و هر چه از سرسبزی سرزنده هنوز درنگ دارد،
گرداگرد منظر پاییزی رشته‌ی پیچ‌درپیچ سبکسر. * [۴]

The purple on the twists of wilding vine, / The last of asters you shall not forget, *
And what of living verdure lingers yet, / Around the autumn vision lightly twine.

Vergiss auch diese letzten astern nicht,
10Den purpur um die ranken wilder reben
Und auch was übrig blieb von grünem leben
Verwinde leicht im herbstlichen gesicht.

The purple on the twists of wilding vine,
10The last of asters you shall not forget,
And what of living verdure lingers yet,
Around the autumn vision lightly twine.

The Way to the Front Gemeinfrei

۲. هیپریون HYPERION

در میهن سیاحت می‌کنم: چنین سیلانی از شکوفه‌ها هرگز
به خوشامدم نیامده بودند... این به تپش درآمدن در دشت
و در بیشه‌زار از قدرتهایی خفته برمی‌آمد.
دیدم رودخانه را، سرازیری و قلمرو به بند کشیده را،
هو شما، برادرانم، خورشید-وارثان آخرت:
چشماتان، هنوز می‌گریزانند، رؤیایی را دارند می‌پرورند،
یکباره خیالاتی را در شما بر می‌انگیزند، به سوی سرشتی که باید دگرگونی یابد....
زندگانی محنت زده‌ام به خواب سبکی می‌گراید،
اما از سر لطف پاداش پیمان بهشتی را می‌سپارد به
شوریده‌ای.... که امیدی نیست هرگز آن قلمرو را درنوردد.
من باید زمین باشم، گور قهرمانان باشم.

***

2. HYPERION

Ich kam zur heimat: solch gewog von blüten
Empfing mich nie .. ein pochen war im feld
In meinem hain von schlafenden gewalten,
Ich sah euch fluss und berg und gau im
bann
5Und brüder euch als künftige sonnen-
erben:
In eurem scheuen auge ruht ein traum
Einst wird in euch zu blut der sehnsucht
sinnen ...
Mein leidend leben neigt dem schlummer zu
Doch gütig lohnt der Himmlischen
verheissung
10Dem frommen ... der im Reich nie
wandeln darf:
Ich werde heldengrad, ich werde scholle

2. HYPERION

I journeyed home: such flood of blossoms
never
Had welcomed me ... a throbbing in the
field
And in the grove there was of sleeping
powers.
I saw the river, slope and shire enthralled,
5And you, my brothers, sun-heirs of the
future:
Your eyes, still chase, are harboring a
dream,
Once yearning thoughts in you, to blood
shall alter ...
My sorrow-stricken life to slumber leans,
But graciously does heaven's promise
guerdon
10The fervent ... who may never pace the
Realm.
I shall be earth, shall be the grave of heroes,

فرزندان مقدس زود است برآیند.
با آنها دومین عصر خواهد آمد، عشق بارآور می‌کند
دنیا را، دوباره عشق باید آن را بارور کند.
۵ / من افسون را دمیدم، حلقه بافته شده است...

پیش از زوال تاریکی، ربوده می‌شوم
از فرازگاه و می‌فهمم: در سراسر دشتهای دلپسند سرگردان خواهم بود
بر تخت‌کفش‌های بی‌وزن، فروزان و راستین، خداوندگار را.

<p>Der heilige sprossen zur vollendung nahn: Mit diesen kommt das zweite alter, liebe Gegar die Welt, liebe gebiert sie neu. 15Ich sprach den spruch, der zirkel ist gezogen .. Eh mich das dunkel überholt entrückt Mich hohe schau: bald geht mit leichten sohlen Durch teure flur greifbar im glanz der Gott.</p>	<p>That sacred sons approach to be fulfilled. With them the second age comes, love engendered The world, again shall love engender it. 15I spoke the spell, the circle has been woven ... Before the darkness fall, I shall be snatched Aloft and know: through cherished fields shall wander On weightless soles, aglow and real, the God.</p>
--	---

۳. دیدار

خورشید با ریزشی دلپذیرتر
نقشی است از لبه‌های بوستانت،
خَشهای میان خانه در پرچین
کُرکی میان روزه‌های دیوار. * [?]

***

ه‌پزندگان بر علفزار جنب و جوش می‌کنند،
ترکه‌های جاروها به صدا درآمده‌اند،
پس از پرتوافشانی ستاره‌ی بامدادی
اکنون دیگر بار موشها می‌گذرند.

***

Sun with a mellower fall / Plot of your garden edges, *
Slants through the house in hedges / Down through gaps in the wall.

3. BESUCH

Sanftere sonne fällt schräg
Durch deiner mauer scharfen
In deinen kleinen garten
Und dein haus am gehäg.

5Schwirren die vögel im plan,
Regen sträucher die ruten:
Ziehen nach tagesgluten
Erste wandrer die bahn.

3. VISIT

Sun with a mellower fall
Plot of your garden edges,
Slants through the house in hedges
Down through gaps in the wall.

5Birds are astir on the grass,
Twigs of bushes are blowing,
After the daystar's glowing
Fares now again pass.

لبریز کن پس آن گاه دلو را بی‌درنگ!
۰ / بار بر سنگریزه و نی‌دیفه‌ها،
گلها میان روزنه‌ها از هم می‌گشایند،
حصار شکوفه و گل سرخ در نوسانند!

***

و نزدیک آجرهای کنار نیمکت،
بگسل پیچک را بی‌محابا!
۵ / غنچه‌ها رویاروی زیلویی از پا می‌افتند!
خنک باد و دلنشین هوا!

<p>Fülle die eimer nun strack! <i>10</i>Netze im pfade die kiese Büsche und beete der wiese Häng-ros und güldenlack!</p> <p>Und bei der wand am gestühl Brich den zu wirren eppich! <i>15</i>Streue blumen zum teppich! Duftend sei es und kühl</p>	<p>Fill then the bucket straightway! <i>10</i>Showers the gravel and osiers, Flowers unfolding in closures, Wall-bloom and rose asway!</p> <p>And near the bricks by the seat, Break the ivy too lavish! <i>15</i>Buds for a carpet ravish! Cool be the air and sweet</p>
---	---

۴. سپاسگزاری

کشتزار تابستانی از آتش شیطان تفتیده است،
و بر باریکه‌ی کرانه‌ای از شبدر پاخورده
سرم را دیدم در آبی کدر با گل‌ولایی
که از غضب تندر دوردست تیره‌گون و قرمز می‌زد.

***

سحرگهان به دنبال شبهای دیوانه‌وار می‌هراسند
باغهای دلنواز به آلودگی نفس‌گیر تبدیل شوند،
نابهنگام برف تباهی بر درختها پرده اندازد،
و بر فراز گل سرخ چکاوک نومیدانه بخواند.

***

4. DANKSAGUNG

Die sommerwiese dürrt von arger flamme.
Auf einem uferpfad zertreten klees
Sah ich mein haupt umwirrt von zähem
schlamme
Im fluss trübbrot von ferner donner grimm.

Nach irren nächten sind die morgen
schlimm:

Die teuren gärten wurden dumpfe pferche
Mit bäumen voll unzeitig giftigen schneees
Und hoffnungslosen tones stieg die lerche.

4. GIVING THANKS

The summer field is parched with evil fire,
And from a shoreland trail of trodden
clover
I saw my head in waters thick with mire
That wrath of far-off thunder dimmed with
red.

The mornings after frantic nights are dread:
The cherished gardens turned to stifling
stall,
Untimely snow of bane the trees filmed
over,
And upward rose the lark with hopeless
call.

آن گاه در سراسر آن دیار بر تخت کفشهای بی‌وزن سر می‌دوانی،
و تابان می‌بالد خاک با رنگهایی که تو گذاشته‌ای،
فرمان دادی میوه‌ها را از میان افشانه‌ی سرخوش برچینیم،
و بتارانیم سایه‌هایی را که شبانه در کمینمان هستند.....

***

من نیاftم- برای تو با روشنایی آسوده‌ات-
این تاج را تا سپاست بگذارم، و هرگز نمی‌توانستم بفهمم
۱۵ که بیشتر از خورشید، چه روزهای درازی که بر من می‌درخشیدی،
و شامگاهان بیشتر از هر قلمرو پرستاره‌ای.

<p>Da trittst du durch das land mit leichten sohlen 10Und es wird hell von farben die du maltest. Du lehrst vom frohen zweig die früchte holen Und jagst den schatten der im dunkel kreucht ..</p> <p>Wer wüsste je-du und dein still geleucht- Bänd ich zum danke dir nicht diese krone: 15Dass du mir tage mehr als sonne strahltest Und abende als jede sternenzone.</p>	<p>Then through the land on weightless soles you stray, 10And bright it grows with colors you have laid, You bid us pluck the fruits from joyous spray, And rout the shadows lurking in the night ...</p> <p>Did I not weave-you and your tranquil light- This crown in thanks, who ever could have known 15That more than sun, long days for me you rayed, And evenings more than any starry zone.</p>
---	---

Some poems by Stefan George in German and English translation by Carol North Valhope and Ernst Morwitz

آسوشیٲنر نسیٲانخ سوم

پل سلان
Paul Celan

۱۹۲۰-۱۹۵۷

آشنایی

پل انشل Paul Antschel، که با نام مستعار پل سلان Paul Celan قلم می‌زد، در ۲۳ نوامبر ۱۹۲۰ در چرنویتس Czernovitz رومانی در خانواده‌ای یهودی و آلمانی زبان به دنیا آمد. سلان از کودکی زبانهایی مانند رومانیایی و روسی و فرانسه را به کار می‌گرفت. همچنین بییدیش Yiddish را خوب می‌فهمید. در ۱۹۳۸ در پاریس پزشکی خواند، اما کوتاه مدتی پس از جنگ جهانی دوم به رومانی بازگشت. والدینش تبعید شدند و عاقبت در اردوگاه نازیها جان دادند؛ سلان خود پیش از گریز به سوی ارتش سرخ هجده ماه به بند نازیان درآمد.

در ۱۹۴۵، به بخارست آمد و با بسیاری از نویسندگان برجسته‌ی رومانی زمانه دوست شد. در چاپخانه‌ای به غلطگیری کتاب پرداخت. نیز شعرها و ترجمه‌هایش را با نامهای مستعار منتشر کرد. در ۱۹۴۷ نام مستعار سلان را برگزید- تحریفی از آنشل Ancel، شکل رومانیایی نام خانوادگی‌اش. پیش از سکوتش در ۱۹۴۸ در پاریس برای مطالعه‌ی واژه‌شناسی و ادبیات، مدت کوتاهی در وین به سر برد. سال ۱۹۵۰ Licence des Lettres را گرفت، و در ۱۹۵۲ با گرافیست گینزله ده لسترانگ Gisele de Lestrance ازدواج کرد. آنها در ۱۹۵۵ صاحب پسری شدند به نام اریک Eric.

نخستین کتاب سلان در ۱۹۴۷ منتشر شد؛ و چندان مورد توجه منتقدان قرار نگرفت. دومین کتابش خشخاش و حافظه (Mohn und Gedächtnis (Poppy and Memory)، را اما با شگفتی خواندند، و آوازه‌اش را استوار ساخت. شعر برگزیده و بلندآوازه‌ی 'فوک مرگ' را در همین ایام می‌سراید. با خروشدنی این گونه: «شیر سیاه سپیده‌دمان آن را در غروب می‌نوشیم / آن را در نیمروز در بامداد می‌نوشیم آن را در شب می‌نوشیم» و یادمانی سرراست از زندگانی در اردوگاه‌های مرگ را در می‌اندازد.

در ۱۹۵۹ سلان به ویراستاری ادبیات آلمانی German Language and Literature در L'École Normal Supérieure پاریس روی می‌آورد، موقعیتی که تا هنگام مرگش در ۱۹۷۰ در دست داشت. سال ۱۹۶۰ جایزه‌ی گئورگ باشنر Georg Buchner Prize را دریافت. در طی دهه‌ی ۱۹۶۰ بیش از شش کتاب شعر نشر داد و شهرتی جهانی پیدا کرد. به علاوه برگردان سروده‌ی شاعرانی چون هنری میشو Henri Michaux، اسیپ ماندلشتام، رنه شار، پل والرئ، و فرناندو پسو Fernando Pessoa را به آلمانی برگرداند. در ۱۹۷۰، سلان دست به خودکشی زد. او را یکی از مهمترین شاعران در اروپای پس از جنگ دوم جهانی می‌دانند.

شعرها

۱. فوگ * *Fugue* مرگ

شیر سیاه سپیده‌دمان در غروب آن را می‌نوشیم
در نیمروز در بامداد می‌نوشیم در شب می‌نوشیم
می‌نوشیم می‌نوشیم
گوری در پس مانده‌ها می‌کنیم آنجا که بی‌تنگنایی دراز می‌کشیم
همردی در اتاقی به سر می‌برد با افعیان بازی می‌کند می‌نویسد
می‌نویسد هنگامی که تیرگی بر آلمان می‌بارد گیسوان طلاییات مارگارت *Margarete*
آن را می‌نویسد و از درها بیرون می‌زند و ستارگان می‌درخشند تازی‌اش را با سوت می‌خواند
یهودیانش را با سوت می‌خواند تا در زمین گوری بکنند
فرمانان می‌دهد تا برای رقصیدن برخیزیم

***

* فوگ *Fugue*. گونه‌ای چندصدایی از موسیقی کلیسایی.

1. TODESFUGE

Schwarze Milch der Frühe wir trinken sie
abends
wir trinken sie mittags und morgens wir
trinken sie nachts
wir trinken und trinken
wir schaufeln ein Grab in den Lüften da
liegt man nicht eng
5Ein Mann wohnt im Haus der spielt mit
den Schlangen der schreibt
der schreibt wenn es dunkelt nach
Deutschland dein goldenes Haar
Margarete
er schreibt es und tritt vor das Haus und es
blitzen die Sterne er pfeift
    seine Rüden herbei
er pfeift seine Juden hervor lässt schaufeln
ein Grab in der Erde
er befiehlt uns spielt auf nun zum Tanz

***

1. DEATHFUGUE

Black milk of daybreak we drink it at
evening
we drink it at midday and morning we drink
it at night
we drink and we drink
we shovel a grave in the air where you
won't lie too cramped
5A man lives in the house he plays with his
vipers he writes
he writes when it grows dark to
Deutschland your golden hair
Margareta
he writes it and steps out of doors and the
stars are all sparkling he
    whistles his hounds to stay close
he whistles his Jews into rows has them
shovel a grave in the ground
he commands us play up for the dance

***

۰ شیر سیاه سپیده‌دمان تو را در شب می‌نوشیم
تو را در بامداد در نیمروز می‌نوشیم تو را در غروب می‌نوشیم
تو را می‌نوشیم و می‌نوشیم
مردی در اتاقی به سر می‌برد با افعیان بازی می‌کند می‌نویسد
می‌نویسد هنگامی که تیرگی بر آلمان می‌بارد گیسوان طلایات مارگارت
۱۵ گیسوان خاکستری‌ات سولامیت *Sulamith* گوری بر پس‌مانده‌ها می‌کنیم
آنجا که بی‌تنگنایی دراز می‌کشیم

***

بانگ بر می‌کشد درون زمین را ژرفتر بدرید شما گروهی از شما دیگران اکنون می‌خوانند و می‌نوازند
بر قلاب آهنین کمر بندش چنگ می‌اندازد آن را می‌تاباند دیدگانش آبی‌اند
ژرفتر بدرید شما گروهی با بیله‌ایتان شما دیگران می‌نوازید برای رقصیدن

***

۰ شیر سیاه سپیده‌دمان تو را در شب می‌نوشیم
تو را در نیمروز در بامداد می‌نوشیم تو را در غروب می‌نوشیم
تو را می‌نوشیم و می‌نوشیم
مردی در اتاقی به سر می‌برد گیسوان طلایات مارگارت
گیسوان خاکستری‌ات سولامیت او با افعیان بازی می‌کند

*

*

*

<p>10Schwarze Milch der Frühe wir trinken dich nachts wir trinken dich morgens und mittags wir trinken dich abends wir trinken und trinken Ein Mann wohnt im Haus der spielt mit den Schlangen der schreibt der schreibt wenn es dunkelt nach Deutschland dein goldenes Haar Margarete 15Dein aschenes Haar Sulamith wir schaufeln ein Grab in den Lüften da liegt man nicht eng *** Er ruft stecht tiefer ins Erdreich ihr einen ihr andern singet und spielt er greift nach dem Eisen im Gurt er schwingts seine Augen sind blau stecht tiefer die Spaten ihr einen ihr andern spielt weiter zum Tanz auf *** 20Schwarze Milch der Frühe wir trinken dich nachts wir trinken dich mittags und morgens wir trinken dich abends wir trinken und trinken ein Mann wohnt im Haus dein goldenes Haar Margarete dein aschenes Haar Sulamith er spielt mit den Schlangen * * *</p>	<p>10Black milk of daybreak we drink you at night we drink you at morning and midday we drink you at evening we drink and we drink A man lives in the house he plays with his vipers he writes he writes when it grows dark to Deutschland your golden hair Margareta 15Your ashen hair Shulamith we shovel a grave in the air where you won't lie too cramped *** He shouts dig this earth deeper you lot there you others sing up and play he grabs for the rod in his belt he swings it his eyes are so blue stick your spades deeper you lot there you others play on for the dancing *** 20Black milk of daybreak we drink you at night we drink you at midday and morning we drink you at evening we drink and we drink a man lives in the house your goldenes Haar Margareta your aschenes Haar Shulamith he plays with his vipers * * *</p>
---	---

۲۵ بانگ بر می‌کشد دلنوازتر مرگ را بنوازید مرگ استادکاری است آلمانی
بانگ بر می‌کشد تاریکتر اکنون بر تارها بکوبید آن گاه به سان دود در هوا بر خواهید آمد
آن گاه گوری در ابرها خواهید داشت آنجا که بی‌تنگنایی دراز می‌کشیم

***

شیر سیاه سپیده‌دمان تو را در شب می‌نوشیم
تو را در نیمروز می‌نوشیم مرگ استادکاری است آلمانی
۳۰ تو را در غروب و در بامداد می‌نوشیم تو را می‌نوشیم می‌نوشیم
مرگ استادکاری است آلمانی دیدگانش آبی‌اند
تو را با گلوله‌ی سرب‌پاش می‌زند درست نشانه می‌گیرد
مردی در اتاقی به سر می‌برد گیسوان طلایات مارگارت
تازی‌اش را به سویمان بر می‌انگیزد گوری در هوا به ما می‌بخشد
۳۵ با افعیان بازی می‌کند و در خیال فرو می‌رود مرگ استادکاری است آلمانی

***

گیسوان طلایات مارگارت
گیسوان خاکستریات سولامیت

25Er ruft spielt süßer den Tod der Tod ist
ein Meister aus Deutschland
er ruft streicht dunkler die Geigen dann
steigt ihr als Rauch in die Luft
dann habt ihr ein Grab in den Wolken da
liegt man nicht eng

***

Schwarze Milch der Frühe wir trinken dich
nachts
wir trinken dich mittags der Tod ist ein
Meister aus Deutschland
30wir trinken dich abends und morgens wir
trinken und trinken
der Tod ist ein Meister aus Deutschland sein
Auge ist blau
er trifft dich mit bleierner Kugel er trifft
dich genau
ein Mann wohnt im Haus dein goldenes
Haar Margarete
er hetzt seine Rüden auf uns er schenkt uns
ein Grab in der Luft
35er spielt mit den Schlangen und träumet
der Tod ist ein Meister aus
Deutschland

***

dein goldenes Haar Margarete
dein aschenes Haar Sulamith

25He shouts play death more sweetly this
Death is a master from
Deutschland
he shouts scrape your strings darker you'll
rise up as smoke to the sky
you'll then have a grave in the clouds where
you won't lie too cramped

***

Black milk of daybreak we drink you at
night
we drink you at midday Death is a master
aus Deutschland
30we drink you at evening and morning we
drink and we drink
this Death is ein Meister aus Deutschland
his eye it is blue
he shoots you with shot made of lead shoots
you level and true
a man lives in the house your goldenes Haar
Margarete
he looses his hounds on us grants us a grave
in the air
35he plays with his vipers and daydreams
der Tod ist ein Meister aus
Deutschland

***

dein goldenes Haar Margarete
dein aschenes Haar Sulamith

۲. می توانستی بگویی

می توانستی بگویی
به آن یکی-
با بالهای بلند پرواز توکا
بر دیوار آتش، آن سوی
پاریس، فرارو،
در
شعر.

2. ANREDSAM

ANREDSAM
war die ein-
flüglig schwebende Amsel,
über der Brandmauer, hinter
Paris, droben,
Im Gedicht.

2. You could speak

You could speak
to the one—
with wings soaring blackbird
over the wall of fire, behind
Paris, transcendent,
in the poem.

۳. خورشیدهای قلاویز

خورشیدهای قلاویز
بر خر ابستانی خاکستری-سیاه.
درختی-
انگاره‌ای متعالی
به نوای روشنایی چنگ می‌اندازد: هنوز
آوازهایی هست که می‌خوانند سوای نجوای
آدمی.

3. FADENSONNEN

über der grauschwarzen Ödnis
Ein baum-
hoher Gedanke
greift sich den Lichtton: es sind
noch Lieder zu singen jenseits
der Menschen.

3. Thread Suns

Thread Suns
over the gray-black wasteland.
A tree—
exalted thought
grips the tone of light: there are
still songs to be sung other than those
of humanity.

۰۴. زوریخ .....

صحبتمان از بسیار زیاد بود، از
خیلی کم. از تو
و باز-تو، از ابر گرفتن روشنایی، از
یهودیت، از
خدای تو.

***

4. ZÜRICH .....

Vom Zuviel war die Rede, vom
Zuwenig. Von Du
und Aber-Du, von
der Trübung durch Helles, von
5Jüdischem, von
deinem Gott.

4. ZURICH .....

Our talk was of Too Much, of
Too Little. Of Thou
and Yet-Thou, of
clouding through brightness, of
5Jewishness, of
your God.

از

آن.

در یک روز معراج،

۰ کلیسای جامع آنجا برپا بود، آمدش

با قدری طلا به این سوی آب.

صحبتمان از خداوندگارت بود، حرف زدم

در مقابل او، رها کردم قلب را

امید

۵ / داشتم:

به

بلندترینش، دم آخر، واژه‌ی

مشاجره‌گرش-

چشمت مرا نگریست، دور را نگریست،

۰ دهانت

به سوی آن چشم سخن گفت، شنیدم:

ما

واقعاً نمی‌دانیم، می‌دانی،

ما

۵ / واقعاً نمی‌دانیم

چه

به شمار می‌آید.

<p>Da- von. Am Tag einer Himmelfahrt, das 10Münster stand drüben, es kam mit einigem Gold übers Wasser. Von deinem Gott war die Rede, ich sprach gegen ihn, ich liess das Herz, das ich hatte, 15hoffen: auf sein höchstes, umröcheltes, sein haderndes Wort — Dein Aug sah mir zu, sah hinweg, 20dein Mund sprach sich dem Aug zu, ich hörte: Wir wissen ja nicht, weisst du, wir 25wissen ja nicht, was gilt.</p>	<p>Of that. On the day of an ascension, the 10Minster stood over there, it came with some gold across the water. Our talk was of your God, I spoke against him, I let the heart I had 15hope: for his highest, death-rattled, his wrangling word — Your eye looked at me, looked away, 20your mouth spoke toward the eye, I heard: We really don't know, you know, we 25really don't know what counts.</p>
---	--

۵. مزموړ

هیچ کس دوباره ما را از گل ولای نخواهد سرشت،
هیچ کس غبارمان را بر نمی‌انگیزاند.
هیچ کس.

***

درود بر تو باد، ای هیچ کس.
به عشق تو
خواهیم شکفت.
روانه‌ایم
به سوی تو.

***

5. PSALM

Niemand knetet uns wieder aus Erde und
Lehm,
niemand bespricht unsern Staub.
Niemand.
Gelobt seist du, Niemand.
5Dir zulieb wollen
wir blühen.
Dir
entgegen.

5. PSALM

No one kneads us again out of earth and
clay,
no one incants our dust.
No one.
Blessed art thou, No One.
5In thy sight would
we bloom.
In thy
spite.

هیچ چیزی

۰ / که نبودیم، هستیم، باید

الآن بشکوفیم ما:

هیچ چیز-،

گل سرخ هیچ کس.

***

با

۱۵ / روح تابان مادگی مان،

پاره-بهشت نرینگی مان،

جام گل قرمزمان

با آن کلام ارغوانی که سر می دهیم

بر فراز، آه بر

۲۰ فراز خار.

<p>Ein Nichts <i>10</i>waren wir, sind wir, werden wir bleiben, blühend: die Nichts-, die Niemandrose.</p> <p>Mit <i>15</i>dem Griffel seelenhell, dem Staubfaden himmelswüst, der Krone rot vom Purpurwort, das wir sangen über, o über <i>20</i>dem Dorn.</p>	<p>A Nothing <i>10</i>we were, are now, and ever shall be, blooming: the Nothing-, the No-One's-Rose.</p> <p>With <i>15</i>our pistil soul-bright, our stamen heaven-waste, our corona red from the purpleword we sang over, O over <i>20</i>the thorn.</p>
---	---

۶. برایم مرگ بودی

برایم مرگ بودی:
قادر بودم بر تو دست بیازم
آنگاه که دیگران انکارم می‌کردند.

6. DU WARST mein Tod

DU WARST mein Tod:
dich konnte ich halten,
während mir alles entfiel.

6. To me you were death

To me you were death:
I was able to cleave to you
when all else forsook me.

۷. کیمیایی

سکوت، مانند طلای پخته در
دستانِ
جزغاله.
بیکران، خاکستری،
هنزدیک آن سان که سراسر گم می‌شود
سیمای خواهرانه.
همه‌ی نامها، همه‌ی
نامهای
بر افروخته. بسی
• | خاکستر متبرک. بسی
خاک برآورده

<p>7. Chymisch</p> <p>Schweigen, wie Gold gekocht, in verkohlten Händen. Große, graue, 5wie alles Verlorene nahe Schwestergestalt: Alle die Namen, alle die mit- verbrannten Namen. Soviel 10zu segnende Asche. Soviel gewonnenes Land</p>	<p>7. Chymical</p> <p>Silence, like gold, cooked, in coaled hands. Great, grey, 5like all the lost nigh sister-figure: All the names, all the co-incin- erated names. So much 10ash to bless. So much land won</p>
---	---

بالای

روشنایی، همچو

حلقه‌های

۱۵ روح روشن.

بیکران. خاکستری. بی-

تفاله.

تو، آنجا.

تو با غنچه‌ی

۲۰ صورتی گزیده،

تو در شط شراب.

(آیا مرخص نکرد

ما را نیز، در این ساعت؟

نیک،

۲۵ نیک، که کلامت اینک در گذشت.)

سکوت، مانند طلای پخته، در

دستان

پخته، پخته.

انگشتان، دودی، مانند هاله‌ها، دایره‌ی

۳۰ هاله‌های هوا.

<p>über den leichten, so leichten Seelen- ringen. Große. Graue. Schlacken- lose. Du, damals. Du mit der fahlen, aufgebissenen Knospe. Du in der Weinflut. (Nicht wahr, auch uns entließ diese Uhr? Gut, 25gut, wie dein Wort hier vorbeistarb.) Schweigen, wie Gold gekocht, in verkohlten, verkohlten Händen. Finger, rauchdünn. Wie Kronen, Luftkronen 30um –</p>	<p>over the light, so light souls- rings.¹⁵ Great. Grey. Cinder- less. You, back then. You with the pale, 20bitten-open bud. You in the wineflood. (Is it not true, this watch discharged even us? Good, 25good, as your word here to death overtook.) Silence, like gold, cooked, in coaled, coaled hands. Fingers, smokethin. Like crowns, aircrowns 30round –</p>
---	---

بیکران. خاکستری. بی-

نشان.

بی بی-

مانند.

Celan Lestrangle
Inachevé Galerie Hus

Große. Graue. Fährte-lose. Königliche.	Great. Grey. Track-less. Majestic.
---	---------------------------------------

Translated by Robert Clarke, 2008

Celan Lestrangle
Inachevé Galerie Hus

۸.هاله

پاییز برگهایش را از دستم می‌خورد: دوستیم ما.
از هسته‌ها پوسته‌ی زمان را بر می‌گیریم و راه رفتن می‌آموزیم:
آن گاه زمان به پوسته باز می‌گردد.

***

در آینه یک‌شنبه است.
هدر رؤیا خانه‌ای هست برای خسیبیدن،
دهانمان حقیقت را می‌گوید.

***

8. Corona

Aus der Hand frißt der Herbst mir sein
Blatt: wir sind Freunde.
Wir schälen die Zeit aus den Nüssen und
lehren sie gehn:
die Zeit kehrt zurück in die Schale.
Im Spiegel ist Sonntag,
5im Traum wird geschlafen,
der Mund redet wahr.

8. Corona

Out of my hand autumn eats its leaf: we are
friends.
We shell time from the nuts and teach it to
walk;
time goes back into its shell.
In the mirror it is Sunday,
5in the dream there is sleeping,
the mouth speaks the truth.

چشم به میانگاه دل‌بند خود می‌دوزم:
به یکدیگر می‌نگریم،
واژه‌هایی گنگ ردوبدل می‌کنیم،
مانند خشخاش و حافظه به هم مهر می‌ورزیم،
مانند شراب در صدف می‌خواهیم،
مانند دریا در اشعه‌ی خونین ماه.

***

کنار پنجره در آغوش هم می‌ایستیم، و مردم از خیابان بالا را نگاه می‌کنند:
وقت آن است که دریابند!
ه / وقت آن است که سنگ بکوشد تا شکوفه دهد،
وقتی تا بی‌تابی، قلبی کوبنده داشته باشد.
وقت آن است که وقتش برسد

***

وقت آن است.

<p>Mein Aug steigt hinab zum Geschlecht der Geliebten: wir sehen uns an, wir sagen uns Dunkles, <i>10</i>wir lieben einander wie Mohn und Gedächtnis, wir schlafen wie Wein in den Muscheln, wie das Meer im Blutstrahl des Mondes.</p> <p>Wir stehen umschlungen im Fenster, sie sehen uns zu von der Straße:</p> <p><i>15</i>es ist Zeit, daß man weiß! Es ist Zeit, daß der Stein sich zu blühen bequemt, daß der Unrast ein Herz schlägt. Es ist Zeit, daß es Zeit wird.</p> <p>Es ist Zeit.</p>	<p>My eye descends to the sex of my loved one: we look at each other, we whisper darkness to each other, <i>10</i>we love each other like poppy and memory, we sleep like wine in the sea shells, like the sea in the ray of blood of the moon.</p> <p>We stand entwined in the window, they watch us from the street: <i>15</i>it is time the people knew. It is time that the stone condescended to bloom, that unrest inspired a heart to beat. It is time that it became time.</p> <p>It is time.</p>
--	---

Translated by A. S. Kline, 2008

آسوشیئر نسیانگ سوم

مزامیر جسمانی

شاپور احمدی

مزامیر جسمانی

مزمور یکم

چه خوب بود آی نیلوفر بی‌زهدان و شیرم، هر روز در همان ساعت معلوم مرا پشت میز روشن و پاییزی‌ات مهمان می‌کردی و بی‌چشمداشتی به هم یکسره در همان لحظه‌ی ازلی اما آزارنده و ناگوار به فانوسهایی می‌اندیشیدیم که پیکر نارس دیگران، شاعر و رفتگر و روسپی را باردار می‌کنند.

مزمور دوم

چه خوب بود آی لاشه‌ی سفیدم، برگ‌وبار سوخته‌ی سینه‌ات را بی‌نگرانی می‌نگریستم آن چنان که سنگی کنار اجاقی، و صبح سربزنگاه سوسو می‌زد.

مزمور سوم

چه خوب بود، آی کهنه‌شور صبورم، در یخچه‌زار بیگانگان، با چشمان دریده‌ات پرندگان ناشناس را در کوهستان بنفش روبرو می‌پاییدیم. و آن گاه غزل مردان دیگر را سرفراز به پایان می‌رساندیم. باور کن چه خوش می‌گذرد تا زیر پله‌ها، سبد جامه و جامهای خداوندگارت را بر دوش بیاورم، و بلافاصله خیس و پریشان دروازه‌ی سنگی و کورت را می‌کوبم.

مزمور چهارم

چه خوب بود، آی سنگ کورم، بر براده‌ی آفتاب می‌خزیدیم. خوشحال پوست می‌انداختی و می‌شکفتی. نیزه‌هایم را کنار می‌انداختم. جهنم مرا پاک می‌کردی. دوچرخه‌ی کوتاهمان را به درختی یا نرده‌ای تکیه می‌دادیم. باد را شلوارکهای چیندارمان نارنجی و لیمویی می‌کرد. گیسمان بر پشت گردنمان از خوشحالی سنجاقک‌وار می‌لرزید. آن گاه فریب نجوای جویهایی را می‌خوردیم که در لجن و چمن فرو می‌غلتیدند. پروانه‌های دشمن‌خو سینه‌های دریده را بر لعاب پوسیده‌مان می‌ریختند. خسته و کهنسال بودیم. و همه چیز را تمام می‌کردیم.

مزمور پنجم

چه خوب بود آی صخره‌ام، گوهرم، به هر کنشت و معبدی که پا می‌گذاشتیم، کاهنی را می‌دیدیم زانو
انداخته زیر پای صنمی، آهوئی سرگشته، گل سرخی.
آنجا هر دو نگهبان و آسمان پیر
دکه‌ی نجس و سوت‌وکور زندیقاها را می‌بینند.
و بی‌هراسی از چشمان فریبکارت
کبکی بر سیمهای خاردار زیر برج می‌نشیند.

مزمور ششم

چه خوب بود آی لاشخور خوش‌خرامم، گاری‌ات نزدیک سیاهی کاج و کلاغهای شهرم درهم می‌شکست.
نامیدانه اما دلیر آخرهای سرکش آسمان را کاویدی، نه برجکی بلند و سنگی دیدی و نه غاری با جویهای
روشن. اما روی پنجه‌ها و اندکی از نیم تنه‌ات را گنداب پُرشن و آفتاب داشت می‌پوشاند بی آنکه
پوست لوند بعدازظهر را لخته‌لخته رویا در بر گیرد. آن گاه گوشواره‌ها و سینه‌ریز حلبیات را با
تردستی زیر پایت چال کردی. با لبخندی به یاد کاهنی افتادی که بارها در آرزوی نیمرخ زنده‌ات در
بیابان بانگ برکشید. بوته‌های حریرش می‌سوخت و انگشتانش و درنایش که هول کرده بود و زخم‌دار
بود. اما هیچ وقت نمی‌خواست چامه‌ای حتی به فارسی در ستایش اندام اختری‌ات بر خاک بسراید.

امروز در همه‌ی معابد باز است و تاج نیلی آلونکها تا حلقه‌ی ترد کفتران سر بر کشیده است. خروس پیر شد اما غصه‌دار راه را می‌پایید. می‌دانستی آخر کوچه‌ای ژرف و پرت مهرگیا را مفت خواهی گرفت و به یاد دوست و کفتر و گنبد، میان سینه‌ات پنهان خواهی کرد. از دکه‌ی گل‌فروشی و ساعت جلوتر نرفتی. اما هیچ کس کاهن را نمی‌شناخت و کجنوشته‌اش را.

مزمور هفتم

چه خوب بود، آای شاپرکم، از تلمی آن اژدهای فرتوت، پاسدار بی‌مزد رنگین‌کمان و فانوس، با چشمان دریده می‌گریختی، حتی از هزاران بامداد خاکی و به هم ریخته به جهنمی پاک. آنجا ردیفی چسبنک و نرم از درختچه‌های گرمسیری خواهیم نشانند، و ورقه‌های آبی سایه اندام ما را خواهند پوشاند و هر م آسفالت بدون درد پریانی گیج در کنارمان خواهد زایید. آن گاه شعر را آغاز خواهیم کرد، شعر نو را، خنجر آبدار و سیمگون را نزدیک آسمانی سفالی از غنچه و شراب و مرجان. اینجا آخر کهکشان با جهنم جلو بیمارستان پارکی درست کرده‌اند.

ظهر گرما تا نیمه‌شب درس می‌خواندیم، مسخ کافکا و کالیگولای کامو را. دو نوبت پریستارهایی که

آسمان هرگز به چنگشان نخواهد آورد، با روپوشی از گورخرهای مظلوم از کمرکش سورمه‌ای و کمابیش داغ آسفالت تا خوابگاه قهوه‌ای‌شان در چنبره‌ی خرماها و بلدرچینها خرامان هم بندهایی از مانیفست مارکس را زمزمه می‌کردند و هم وردهای سیمین‌کوب را. با چشمهای نازک و پاره‌ی خود بارها تنه‌ی غمناک و بارور و تلخ ماه پاره را دیدیم. فقط شنزار خالی و ژرف شبانه را می‌نگریست. همین جا جلو الونکی زیر انجیر خشکیده را جارو می‌زدی. بدنم می‌لرزید نرم، مثل الآن توی پارکینگ. توی کافه فقط حبانهای سبزه‌پوش و غمزده بر چارپایه لمیده بود و نیمکتی که کاسه‌ی آش را همسر فرتوت و زره‌پوش با لبخندی زورکی روی آن گذاشته بود، اما همزادم نیامد تا با هم مبهوت بخوریم و لکه‌ی موج میان درگاه را بیاییم. اما شبانه همگی پوست اژدها را گیر خواهیم آورد. در داربست نرم و نوازشگری از مارها و مهرگیاهان افسرده غلت می‌زنیم، و در جهنمی پاک پنهان خواهیم شد.

مزمور هشتم

چه خوب بود، آی دلبر پرتافتاده‌ام، کنار مرداب زمردین و لخته‌لخته‌ی زنده‌مان ترانه‌ی کوتاهی از ولگردها را بندبند نجوا می‌کردیم. خانه‌ی کمرنگ کاهگلی هر دومان را دیوانه خواهد کرد.

خواهیم خندید به شانه‌های افتاده‌ی هم.

و پوست سوخته‌ی اناری‌مان

هنوز می‌لرزد از ترس

بر خاکه‌ی ماه.

همیشه می‌خواستیم این جور قلوه‌سنگی را

به زنی پیشکش کنم:

«گل سرخی پرداخته
و در قلبم نشانده‌ام، بیا.»
آه دلبرم، سرزنشم نکن
نمی‌توانم زانو به زانویت حتی آسمان را بنگرم
اما در حلقه‌ی کفتران خفته‌اش
تاریکی یکدیگر را می‌دریم.

مزمور نهم

چه خوب بود، آی آهوی تو خالی‌ام، یکباره سرم را بالا می‌گرفتم و سایه‌روشن کنارهی نیم‌رخت را مات
ورانداز می‌کردم. باید گراز فرتوت و از پافتاده‌ای می‌بودم، تا آهسته‌آهسته فانوس را جلوتر می‌آوردی
و بیمناک اما شگفتزده و برافروخته بر کوپالم می‌گذاشتی.
من بارها بر پهنه‌ی بنفشه‌زاری غلتیده‌ام
و سرافراز گنجشکهای پاکبخته را کوبیدم.
پرده‌ی منجقدار و استخوانی آلونکت را می‌انداختی. در آشپزخانه از ترس می‌لرزیدی.
هیچ کدام از گنجشکها را جرأت نداشتی در ماهیتابه بچرخانی، آی دلبرم، نودونه پله‌ی نجس و لیز
را امروز نیز کهنه خواهی کشید.
بیندیش به دیهیم داغم. نقابم چوله بود و می‌خندید.

مزمور دهم

چه خوب بود آی همتای بی‌چیزم، یکه گردشگر فرنگی که قهوه‌ای بود و تنه‌ای از گردو و پوستینی از ببری بنگالی بر گرده داشت، منگ از زیر داربست صومعه‌ای که اجاره کرده بودیم، تنه‌ی خود را کنار می‌کشید تا چارزانو بر سکوی مسگران لول رودروی یکی از بروچه‌های اصفهانک بنشیند و فحشهای رمبو و ورلن را باز بگویند.

نگرانم. کفترهای سمج دیر یا زود گنبد ما را خواهند درید. هیچ کدامان بی‌هممه در جلد هم نمی‌خزیدیم. من پشت سایه‌ات، بر خاک می‌توانستم ناقوسها را از زیر زباله‌ها بیرون بکشم تا آزمندانه بنوازم.

سکه‌ی بیشتری نداشتم تا میزبان را چراغانی کنم. اما آن دو در بیرون همه چیز جز قلبشان را بر مقوای زیر پای خود جا گذاشته بودند. چه غروبی سنگچین، و جیرجیر ساج و نقره.

گنج پنهان چوپانها را خواهی کاوید حتی در پارکهای آن سوی اقیانوسی از چرک و کثافت

ماه بر کاهگل مردگان خواهد سوخت

ماه بر النگوی زنگی بی‌جفت داغ خود را نشانند

هیچ زمانی در کافه‌ها و پارکهای فرنگ مرا نخواهی دید

لاشخور پیسه و تیز درونت بر یکی از میزهای کوتاه سر فرود خواهد آورد

در چارباغ به سوی گونه‌های شکسته‌ات بانگ بر می‌کشم

گنجشکهای باردار بر سرم خواهند ریخت

آن گاه سردرگم بر حدقه‌های پوسیده‌ی مردها زل خواهی زد

سیب نیمه‌جوییده‌ی هوا زیر پایت خواهد
لیزید
چند فرشته و کودک لابلالی را بوی
کهنه‌ات خواهد ماند.
نخستین بار، سر فرصت در وقتی آزاد، با
روحی شسته یکتنه خواهی گریست.

آذر ۱۳۹۱

به همین قلم / شعر

۱. ویرانشهر
یکم. شوخیهای ناگوار
دوم. متنها
سوم. بازگویی شوخیها و متنها
۶۱-۶۶ (و ۶۸)
۲. پادشاهنامه
یکم. دیباچه: آب و گل عشق
دوم: متن: پادشاهنامهگردانی
سوم: پیوست: شعرهای مشکوک و الحاقی
۶۷-۷۶ گردانی
۳. کارنامه‌ی قهوه‌ای
یکم. آن پاره‌ی دیگر
دوم. دیوآمیزی بی‌انجام
سوم. پیشگویی زمان اکنون
۷۷-۷۸ و کبود
۴. کجنوشتار
یکم. زندگی نابجای هنرمند
دوم. تته‌پته‌نگاری
سوم. واپسینشمار
۷۹-۸۰
۵. در حاشیه‌ی متن
یکم. خانه‌ی عنکبوت
دوم. دستنویس غیب‌بین
۸۱-۸۲ الف

۶. سوتک گوشتی که یکم. سوت آشکار و پنهان
۸۳ سنگ شد دوم. کتابچه‌ی سنگی

۷. کالبدخوانی یکم. کالبدخوانی
۸۴-۸۵ دوم. پیوستها

۸. گزیده‌ی هفتگانه
۶۱-۸۵

۹. بندهای پیشکشی فرشته‌ها بر خاکستر و آفتاب
۸۶

۱۰. گاهی خاطره‌ی عشقی اندوهناک از زمانهای اکنون
۸۷

۱۱. دیوها و دلبندهای گونی‌پوشم
۸۸-۸۹

۱۲. بهشت نو
۹۰

۱۳. از عشق و شیاطین دیگر

۹۱

۱۴. دیباچه‌واری چپی و نپرداخته

۹۲ و ۹۳ بر شهربانی کیومرث و نسناسها

به همین قلم / برگردان

۱۵. خرابستان و شعرهای دیگر تی. اس. الیوت

۸۸ و ۸۲ و ۷۹ و ۶۱

۱۶. سگاه زنانه در زایشگاه و پیرامونش سیلویا پلات

دی ۸۸

۱۷. گاهان ایزدان و اهریمن لی بو و ازرا پاوند و .....

زمستان ۸۸

۱۸. شاه خاکستری چشم آنا آخمانوا

بهار ۸۹

۱۹. زیبایی نکبتبار بچه‌ها آرتور رمبو

تابستان و مهر ۸۹

۲۰. مرواریدهای استخوانی مارینا تسوه‌تایوا

پاییز ۸۹

۲۱. شعر بی‌قهرمان آنا آخمتوا

بهار ۹۰

۲۲. باده‌پیمایی با اژدها در تموز لی بو

تیر ۹۰

۲۳. آواز پلنگ لیمویی بر نرده‌های غبارآگین روبن داریو

مرداد و شهریور ۹۰ و اندوهگساری ماه ماه ماه

۲۴. آمرزشخوانی آنا آخمتوا

مهر ۹۰

۲۵. لابه‌لای تیغ‌های زمردین جین هیرشفیلد

آبان ۹۰

۲۶. برج فراموشی مارینا تسوه‌تایوا
آذر و دی ۹۰
۲۷. دوپیکر اسیپ ماندلشتام و نیکلای گومیلف
بهمن ۹۰
۲۸. همبازیان گمشده گزیده‌ی شعر جهان
فروردین ۹۱
۲۹. گل سرخ هیچ کس پل سلان
اردیبهشت و خرداد ۹۱
۳۰. جامه‌درانی گاسپارا استامپا
خرداد ۹۱
۳۱. آه، ساعت تلخ زوال گئورگ تراکل
تابستان ۹۱
۳۲. حلزونهای هرزه پس از نیمروز مارینا تسوه‌تایوا
مهر ۹۱

۳۳. سوار بر سرسره‌های پر از گاه نیکلای گومیلف
آبان ۹۱

۳۴. در پوک‌های زمهریر اسپیپ ماندلشتام
آذر ۹۱

۳۵. اندام‌های نقره‌ای ما چند نفر نیکلای گومیلف و اسپیپ ماندلشتام
دی ۹۱ و ماریتا تسوه‌تایوا و بوریس پاسترناک و آنا آخمتوا

۳۶. بنفشه‌ها گیوم آپولینر
بهمن و اسفند ۹۱

۳۷. و چشمه‌های گل‌آلودش آنا آخمتوا
فروردین ۹۲

۳۸. پس از یکصد سال و اندی ترانه‌خوانی چند نفره
در ستایش بانویی ناشناس گزیده‌ی شعر روس
بهار و تابستان و پاییز ۹۲

۳۹. درشکه‌های پیاده بوریس پاسترناک
زمستان ۹۲

۴۰. آشویتس نشینان شوم فریدریش هولدرلین و راینر ماریا ریلکه
بهار ۹۳ و گئورک تراکل و اشتفان گئورگه و پل سلان و اینگه برگ باخمن

۴۱. به دام افکندن شاهباز سفید لی بو ؟

۴۲. خسروانیها فریدریش هولدرلین ؟

Paul پل سالان

Celan

شاپور احمد

گل سرخ پبلس

گٹورگ تراکل

آہ،

ساعت تلخ زوال

George Orwell

شاپور احمد

فریدریش
ہولدرلین

نفسروانی

Johann Christian
Friedrich Hölderlin

شاپور احمد

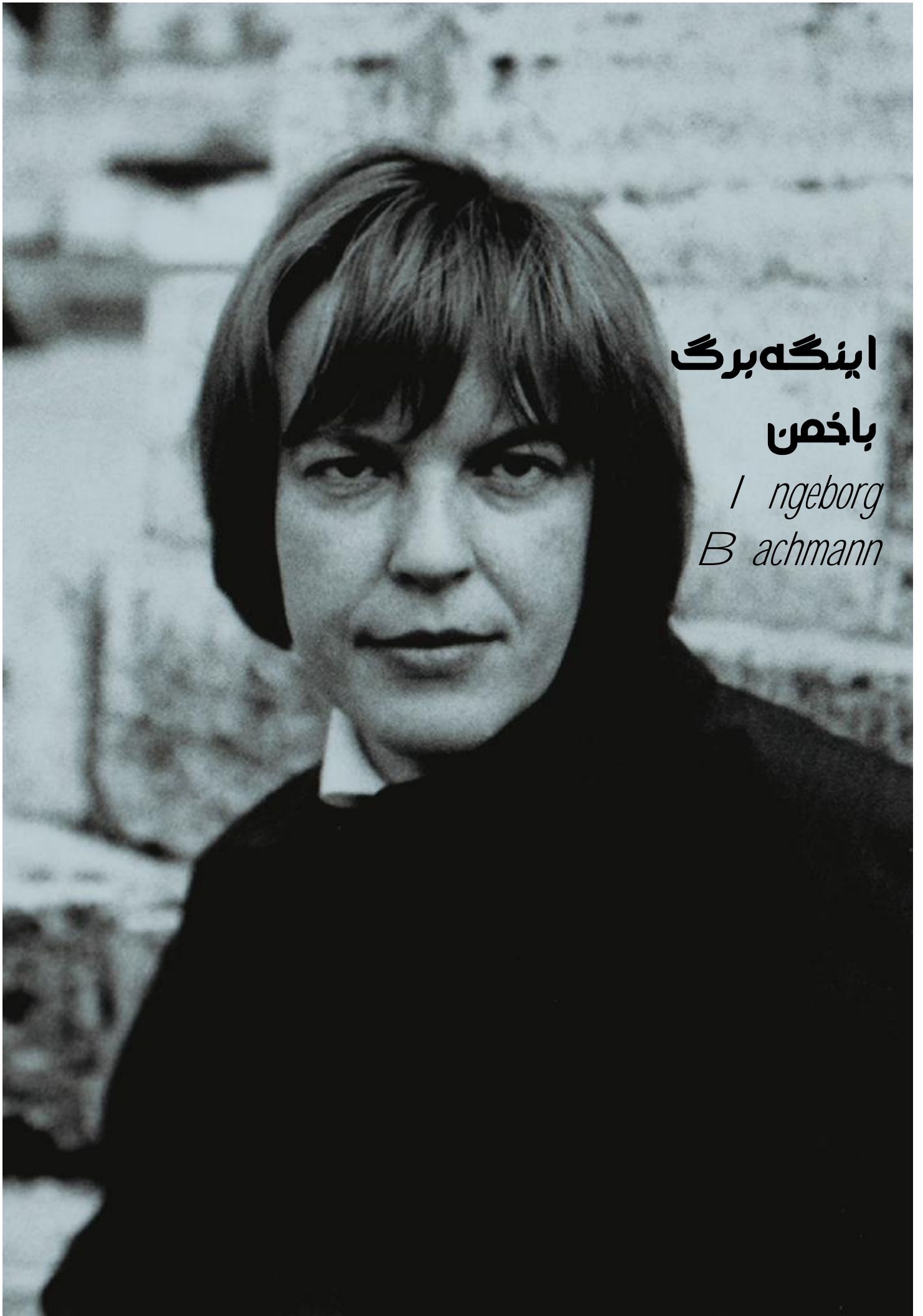
ضمیمہ‌های

بیغرض مرگ

Paul Celan
پل

سلان

شاپور احمدی

اینگه برگ

باخمن

I ngeborg

B achmann

اینگه برگ باخمن

نامه به پل

۲۴ ژوئن ۱۹۴۹

گاهی چیزی بالاتر ازین آرزو نمی‌کنم که دل بکنم و به پاریس بیایم، ببینم داری دستانم را لمس می‌کنی، چگونه همه‌ی وجودم را با گله‌ها لمس می‌کنی و باز هم نمی‌فهمم از کجا می‌آیی و به کجا خواهی رفت. به گمانم از هندوستان می‌آیی یا از سرزمینی پرت و تیره و برشته، به گمانم تو بیابان و دریایی و هر چیز مرموز دیگری. چیزی درباره‌ات نمی‌دانم و برای همین است که اغلب از تو بیمناکم، نمی‌توانم تصور کنم که تو همان کارهایی را می‌کنی که ما بازماندگان در اینجا داریم انجام می‌دهیم. باید قصری داشته باشم و تو را پیش خودم بیاورم، و این گونه خداوندگار افسونگرم خواهی بود. بسیاری پرده‌های نقشدار خواهیم داشت، و نیز موسیقی، و عشق را بر خواهیم آورد. من اغلب می‌اندیشم که شعر 'هاله Corona' زیباترین شعر توست، پیشگویی دقیق است از لحظه‌ای که هر چیزی مرمزین و جاودانه می‌شود. اما 'زمانه‌ی من اینجا نیست. در آرزوی آن‌ام که بدست نخواهم آورد. هر چیزی یکنواخت و بی‌روح است، خستگی‌آور و مستعمل حتی پیش از آنکه به کار گرفته شود. در اواسط آگوست فقط چند روزی به پاریس خواهم آمد. از من نپرس چرا، اما آنجا کنارم باش، برای شبی، یا شاید دو یا سه شب. مرا به رود سن ببر، هوس می‌کنیم زمانی دراز درون آب را بنگریم، آن قدر تا دو ماهی کوچک شویم، آن گاه یکدیگر را دوباره به جا خواهیم آورد.

پل سالان

در مصر برای اینگه‌برگ که دردمندانه باریک‌بین است

۱۹۴۸

تو باید بگویی به چشم زن ناشناس: آب شو.
تو باید در چشم آن ناشناس بجویی آنان را که می‌دانی در آب‌اند.
تو باید آنان را از آب فرا بخوانی: روت Ruth! نائمی Naomi! مریم Miriam!
تو باید بیارایی آنان را وقتی که با آن ناشناس دراز می‌کشی.
۵ تو باید بیارایی آنان را با گیسوانِ ابرآگین آن ناشناس.
تو باید بگویی به روت و مریم و نائومی:
هان، من با او در خوابم.
تو باید با زیبایی تمام زن ناشناس را در کنارت بیارایی.
تو باید او را با سوگ بیارایی برای روت و برای مریم و برای نائومی.
۱۰ تو باید بگویی به آن ناشناس:
هان، من با آنان خوابیدم!

In Ägypten

Du sollst zum Aug der Fremden sagen: Sei das Wasser.

Du sollst, die du im Wasser weißt, im Aug der Fremden suchen.

Du sollst sie rufen aus dem Wasser: Ruth! Noëmi! Mirjam!

Du sollst sie schmücken, wenn du bei der Fremden liegst.

5Du sollst sie schmücken mit dem Wolkenhaar der Fremden.

Du sollst zu Ruth und Mirjam und Noëmi sagen:

Seht, ich schlaf bei ihr!

Du sollst die Fremde neben dir am schönsten schmücken.

Du sollst sie schmücken mit dem Schmerz um Ruth, um Mirjam und Noëmi.

10Du sollst zur Fremden sagen: Sieh, ich schlief bei diesen!

In Egypt

Thou shalt say to the eye of the woman stranger: Be the water.

Thou shalt seek in the stranger's eye those thou knowest are in the water.

Thou shalt summon them from the water: Ruth! Naomi! Miriam!

Thou shalt adorn them when thou liest with the stranger.

5Thou shalt adorn them with the stranger's cloud-hair.

Thou shalt say to Ruth and Miriam and Naomi:

Behold, I sleep with her!

Thou shalt most beautifully adorn the woman stranger near thee.

Thou shalt adorn her with sorrow for Ruth, for Miriam and Naomi.

10Thou shalt say to the stranger: Behold, I slept with them!

<p>8 Es ist eine schöne Zeit, wenn der Dattelnkern keimt! 30Jeder, der fällt, hat Flügel. Roter Fingerhut ist's, der den Armen das Leichentuch säumt, und dein Herzblatt sinkt auf mein Siegel. 9 Wir müssen schlafen gehn, Liebster, das Spiel ist aus. Auf Zehenspitzen. Die weißen Hemden bauschen. 35Vater und Mutter sagen, es geistert im Haus, wenn wir den Atem tauschen.</p>	<p>8 It is a beautiful time when the date stone sprouts! 30Each one that falls has wings. It is foxglove drapes that shroud the poor and your bud sinks onto my seal. 9 We must go to sleep, darling, the game is over. On tip-toes. The white shirts swell. 35Father and mother say, there are ghosts in the house when we exchange our breath.</p>
---	--

*Translated to English by
Dagmar Heinz
Vaughan Mendelsohn*

۸

زمانه‌ی زیبایی‌ست که سنگ تاریخ جوانه می‌زند.
۳۰ هر که می‌افتد بالهایی دارد.
لفافه‌های گل انگشتانه است که می‌پوشاند بینوا را
و غنچه‌ات در کاسه‌نمدم غرق می‌شود.

۹

باید برویم بخوابیم، جانم، بازی تمام است.
بر سرانگشتان پا.
۳۵ پدر و مادر می‌گویند، اشباحی در خانه به سر می‌برند
هر گاه نفس‌مان را ردوبدل می‌کنیم.

6

Nur wer an der goldenen Brücke für
die Karfunkelfee
das Wort noch weiß, hat gewonnen.
Ich muß dir Sagen, es ist mit dem
letzten Schnee
im Garten zerronnen.

7

25Von vielen, vielen Steinen sind
unsre Füße so wund.
Einer heilt. Mit dem wollen wir
springen,
bis der Kinderkönig, mit dem
Schlüssel zu seinem Reich im
Mund,
uns holt, und wir werden Singen:

6

Only he who by the golden bridge
still remembers the name for the
Karfunkelfee has won.
I must tell you that it has melted
with the last snow in the garden.

7

25Many, many stones have made our
feet so sore.
One can heal. We will use it to jump
with,
until the children's king, with the
key to his empire
in his mouth comes for us and then
we will sing:

۶

تنها اوست که کنار پل طلایی
هنوز به یاد می‌آورد آن نامدار را، چون
کارفونکلفی Karfunkelfee پیروز شده است.
باید تو را بگویم با واپسین برف در باغ ذوب شده است.

۷

۲۵ بسیاری، بسیاری سنگها پایمان را بسی ریشناک کرده‌اند.
می‌توان شفا یافت. آن را به کار خواهیم گرفت تا همراهش بجهیم،
تا شاه بچه‌ها، با کلید فرمانروایی‌اش
در دهان نزد ما بیاید و آن گاه آواز سر خواهیم داد:

<p>4 Wach im Zigeunerlager und wach im Wüstenzelt, es rinnt uns der Sand aus den Haaren, 15dein und mein Alter und das Alter der Welt mißt man nicht mit den Jahren.</p> <p>5 Laß dich von listigen Raben, von klebriger Spinnenhand und der Feder im Strauch nicht betrügen, iß und trink auch nicht im Schlaraffenland, 20es schäumt Schein in den Pfannen und Krügen.</p>	<p>4 On guard in the gypsy camp, on guard in the desert camp, the sand streams from our hair, 15your age and my age and the age of the world cannot be measured in years.</p> <p>5 Don't be deceived by cunning ravens, sticky spider's hands and a feather in the bush, don't eat and drink in a fool's paradise, 20illusion gleams in pans and mugs.</p>
--	--

۴

آماده‌باش در اردوگاه مصر، آماده‌باش در اردوگاه بیابانی،
از موهایمان شن جاری است،
۱۵ عمر تو و عمر من و عمر دنیا را
با این سالها نمی‌توان سنجید.

۵

فریبت ندهد کلاغهای مکار، دستان چسبنده‌ی عنکبوت
و پری در آن بوته،
نخور و نیاشام در فردوسی پوچ،
۲۰ سوسو می‌زند گول در لیوانها و ماهیتابه‌ها.

<p>2 5Mein lieber Bruder; wir zeichnen aufs Papier, viele Länder und Schienen. Gib acht, vor den schwarzen Linien hier fliegst du hoch mit den Minen.</p> <p>3 Mein lieber Bruder, dann will ich an den Pfahl 10gebunden sein und schreien. Doch du reitest schon aus dem Totental und wir fliehen zu zweien.</p>	<p>2 5My dear brother, onto paper we'll draw many countries and tracks. Watch out for the black lines or you'll fly sky high with the land mines.</p> <p>3 My dear brother, I want to be tied to a stake 10and scream. Already you ride out of death valley and together we will flee.</p>
---	--

۲

۵برادر عزیزم، روی کاغذ
بسیاری کشورها و جاده‌ها خواهیم کشید.
پا خطوط سیاه را
چه با مینهای زمینی در بلندای آسمان پرواز خواهی کرد.

۳

برادر عزیزم، می‌خواهم مرا به تیرکی ببندند
۱۰ و جیغ بکشم.
در حال حاضر بیرون از دره‌ی مرگ می‌رانی
و با یکدیگر خواهیم گریخت.

2. Das Spiel ist aus

1

Mein lieber Bruder, wann bauen wir
uns ein Floß
und fahren den Himmel hinunter?
Mein lieber Bruder; bald ist die
Fracht zu groß
und wir gehen unter.

2. The Game is Over

1

My dear brother, when will we build
a raft
to float down the sky on?
My dear brother, soon our load will
be so heavy
that we'll sink.

۲. بازی تمام است

۱

برادر عزیزم، چه هنگام ما خواهیم ساخت گلکی
تا در زیر آسمان غوطه‌ور شویم؟
برادر عزیزم، بزودی بارمان چندان سنگین خواهد شد
که فرو خواهیم رفت.

<p>3 Fürchtet euch doch oder fürchtet euch nicht! 20Zahlt in den Klingelbeutel und gebt dem blinden Mann ein gutes Wort, daß er den Bären an der Leine hält. Und würtzt die Lämmer gut.</p> <p>4 's könnt sein, daß dieser Bär 25sich losreißt, nicht mehr droht und alle Zapfen jagt, die von den Tannen gefallen sind, den großen, geflügelten, die aus dem Paradiese stürzten.</p>	<p>3 Be afraid or don't be afraid! 20Pay into the alms plate and give the blind man a good word so he will keep the Bears on their leash, and spice the lambs well.</p> <p>4 It could be that this Bear 25tears free, no longer menacing, and hunts the cones that have fallen, the great ones, the flying ones that burst out of Paradise.</p>
---	---

*Translated to English by
Dagmar Heinz
Vaughan Mendelsohn*

۳

بهراسید یا نه‌راسید!
در کاسه‌ی خیرات صدقه‌ای بگذارید و ببخشایید
مرد نابینا را کلامی نیک همچنان که او
افسار خرسها را خواهد گرفت،
و گوشت بره‌ها را نیک چاشنی خواهد زد.

۴

می‌تواند باشد که این خرس
آزادانه اشک بریزد، نه دیگر تهدیدآمیز،
و شکار می‌کند میوه‌کاجهایی را که فرو افتاده‌اند،
ای بزرگان، ای بلندپروازان
که از فردوس بیرون می‌ریزید.

2
Ein Zapfen: eurer Welt.
Ihr: die Schuppen dran.
Ich treib sie, roll sie
15von den Tannen im Anfang
zu den Tannen am Ende,
schnaub sie an, prüf sie im Maul
und pack zu mit den Tatzen.

2
The pinecone: your world
You: the seeds inside.
I pluck them, roll them
15from the trees in the beginning
to the trees at the end.
Sniff them, test them in your mouth
and feel them with your claws.

۲

میوه‌ی کاج: جهان‌ت.
تو: دانه‌های اندرون آن.
می‌چینمشان، می‌غلطانمشان
از ابتدای درختان
تا آخر درختان.
آنها را بو می‌کشم، در دهانت می‌چشم
و با چنگالهایت می‌گیرمشان.

1. Anrufung des Großen Bären

1

Großer Bär, komm herab, zottige
Nacht,
Wolkenpeltztier mit den alten
Augen,
Sternenaugen,
durch das Dickicht brechen
schimmernd
5deine Pfoten mit den Krallen,
Sternenkrallen,
wachsam halten wir die Herden,
doch gebannt von dir, und
mißtrauen
deinen müden Flanken und den
scharfen
10halbentblößten Zähnen,
alter Bär.

1. Invocation to the Great Bear

1

Great Bear! Rise up this furry night,
you cloud-pelted beast with ancient
eyes,
star eyes,
your paws with their claws,
5star claws,
glinting through the thicket.
Watchful, we guard the herds
protected from you, and distrust
your tired Flanks and your sharp
10half-missing teeth,
Old Bear.

۱. به درگاه خرس بزرگ

۱

خرس بزرگ! برخیزان این شب خزیوش را،
تو جانور پوستینه-ابر با دیدگان باستانی،
دیدگانی ستاره‌نشان،
پنجه‌هایت با چنگاله‌ایشان،
پنجه‌هایی ستاره‌نشان،
درخشان در میان بیشه‌زار.
هشیارانه، می‌پاییم رمه‌هایی را
که در پناه تواند، و بدگمانیم به
جناح‌های فرسوده‌ات و دندان‌های
تیز و نیمه-رفته‌ات،
ای خرس بزرگ.

اينگه برگ

باخمن

I ngeborg

B achmann